

Sygn. akt II AKa 254/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

Sędziowie: SSA Wojciech Andruszkiewicz

SSA Danuta Matuszewska

Protokolant: referent-stażysta Aleksandra Urbanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Przemysława Strzeleckiego

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2014 r.

sprawy

O. L.

oskarżonego z art. 258 § 1 i 3 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z późn. zm); art. 245 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

D. M.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 270 § 1 k.k.; art. 272 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

Z. L.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. R.

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 270 § 1 k.k.

M. Ś.

oskarżonego z art. 245 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 280 § 1 k.k.

W. G.

oskarżonego z art. 245 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

S. K. (1)

oskarżonego z art. 245 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 263 § 2 k.k.

D. W.

oskarżonego z art. 245 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

V. O.

oskarżonego z art. 288 § 1 k.k.; art. 242 § 1 i 4 k.k.; art. 291 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku odnośnie oskarżonego O. L., D. M., W. G. i obrońców oskarżonych O. L., Z. L., M. R., M. Ś., W. G., S. K. (1), D. W., V. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 25 lipca 2012 r., sygn. akt **IV K 297/09**

1. uchyla zaskarżony wyrok odnośnie rozstrzygnięć dotyczących oskarżonego:

- a) O. L., zawartych w punktach I, IV, VI, VII, VIII, XXII, XXIII, XXX, XLVI i XLIX,
- b) Z. L., zawartych w punktach III, IX, X, XI, XII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXXII, XLVI i XLIX,
- c) M. R., zawartych w punktach V, XXIX, XXXIII, XXXIX i XLIX,
- d) M. Ś., zawartych w punktach XXII, XXIV, XXV, XXXIV, XLVI i XLIX,
- e) W. G., zawartych w punktach XXII, XLVI i XLIX,
- f) D. W., zawartych w punktach XXII, XLIV, XLV i XLIX,
- g) S. K. (1), zawartych w punktach XXII, XXIII, XXXV, XLVI i XLIX,
- h) V. O., zawartych w punktach XXIII, XXXVIII i XLIX,
- i) D. M., na podstawie art. 435 k.p.k., zawartych w punktach II, IV, IX, X, XI, XII, XIII, XXXI i XLVI,
- j) M. K., na podstawie art. 435 k.p.k., zawartych w punktach XXII, XXIII, XXXVI, XL, XLI, XLVII i XLIX,
- k) K. M., na podstawie art. 435 k.p.k., zawartych w punktach XXII, XLII, XLIII i XLIX,

i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania,

2. zmienia zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego S. K. (1) w ten sposób, że:

a) karę pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie XXVI obniża do 6 (sześciu) miesięcy,

b) na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. K. (1) w punkcie XXVI kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

3. zmienia zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego V. O. w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej grzywny, zawarte w punkcie XXXVII oraz o zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zawarte w punkcie XLVII,

b) wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny orzeczonej w punkcie XXVII ustala na 20 (złotych);

c) wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny orzeczonej w punkcie XXVIII ustala na 20 (złotych);

4. utrzymuje w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok,

5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego V. O. w punktach XXVII i XXVIII łączy i w miejsce tych kar wymierza mu karę łączną grzywny w rozmiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (złotych),

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu V. O. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9 lipca 2007 roku do dnia 6 września 2007 roku (60 dni = 120 stawek dziennych) i uznaje orzeczoną karę łączną grzywny za wykonaną w całości,

7. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego D. M. w punktach XIV, XV, XVI i XVII łączy i w miejsce tych kar wymierza mu karę łączną roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w rozmiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięć) złotych,

8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu D. M. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9 grudnia 2008 roku do dnia 1 września 2009 roku i od dnia 15 lutego 2011 r. do dnia 22 lipca 2011 r., a na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 lipca 2011 roku do dnia 5 sierpnia 2011 r. (15 dni = 30 stawek dziennych) i uznaje orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny za wykonane w całości,

9. wymierza oskarżonym opłaty za obie instancje: S. K. (1) w wysokości 120 (sto dwadzieścia) złotych, a V. O. w wysokości 240 (dwieście czterdzieści) złotych, zwalnia oskarżonych S. K. (1) i V. O. ego od pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś oskarżonego D. M. zwalnia od całości tych kosztów, a wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. O. L. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od marca 2007 r. do 15 sierpnia 2008 r., w G., S. B. kierował zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem szereg instytucji finansowych oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 3 k.k.,

2. D. M. został oskarżony o to, że:

II. w okresie od lutego 2008 r. do 15 sierpnia 2008 r., w G., S., S. i B., działając wspólnie i w porozumieniu z O. L., Z. L. i innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem szereg instytucji finansowych, poprzez wyszukiwanie osób, które wyłudzały kredyty i pożyczki oraz dostarczanie podrobionych dokumentów w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.,

3. Z. L. został oskarżony o to, że:

III. w okresie od lutego 2008 r. do dnia 24 marca 2008 r., w G. działając wspólnie i w porozumieniu z O. L., D. M. i innymi, niustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem szereg instytucji finansowych, poprzez dostarczanie podrobionych dokumentów w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.,

nadto **O. L.** i **D. M.** zostali oskarżeni o to, że:

IV. w okresie od lipca 2008 r. do dnia 15 sierpnia 2008 r., w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnienie przestępstw, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 76.105,26 zł (...) Bank SA z/s w K. poprzez wprowadzenie w błąd, co do miejsca zatrudnienia oraz wysokości uzyskiwanych dochodów przez W. D. w ten sposób, że w celu uzyskania dla wymienionego kredytu przedłożyli przedstawicielowi tego banku M. K. nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące rzekomego zatrudnienia kredytobiorcy w (...) w G., co było okolicznością o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu oraz użyli, jako autentycznego podrobionego dokumentu w postaci prawa jazdy na nazwisko W. D., czym działali na szkodę (...) Banku SA z/s w K., przy czym O. L. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 20 maja 2005 r. do 20 lutego 2006 r. części kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwa z art. 210 § 1⁽⁽¹⁾⁾d.k.k. oraz z art. 159 d.k.k. i art. 156 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k., wymierzonej wyrokiem łącznym z dnia 21 października 2003 r. Sądu Rejonowego w Pile, II Wydziału Karnego, sygn. akt II K 543/03,

tj. w stosunku do D. M. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a w stosunku do O. L. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

4. M. R. został oskarżony o to, że:

V. w okresie od lipca 2008 r. do dnia 14 sierpnia 2008 r., w G., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił pomocy O. L., D. M. i innej, ustalonej osobie, co do której materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 76.105, 26 zł (...) Bank SA z/s w K. w ten sposób, że w celu wprowadzenia w błąd pracowników banku co do miejsca zatrudnienia oraz wysokości uzyskiwanych dochodów przez W. D. potwierdził rzekome jego zatrudnienie w przedsiębiorstwie(...) w G., co było okolicznością o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, czym działał na szkodę (...) Banku SA z/s w K.,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

nadto **O. L.** został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od marca 2007 r. do listopada 2007 r., w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na

celu popełnianie przestępstw, czerpał korzyści majątkowe w łącznej kwocie nie mniejszej niż 14.500 zł z uprawiania prostytucji przez inną osobę, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 20 maja 2005 r. do 20 lutego 2006 r. części kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwa z art. 210 § 1¹ d.k.k. oraz z art. 159 d.k.k. i art. 156 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. wymierzonej wyrokiem łącznym z dnia 21 października 2003 r. Sądu Rejonowego w Pile, II Wydziału Karnego, sygn. akt II K 543/03,

tj. o przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VII. w okresie od stycznia 2006 r. do stycznia 2008 r., w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, czerpał korzyści majątkowe w łącznej kwocie nie mniejszej niż 181.000 zł z uprawiania prostytucji przez inne osoby, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 20 maja 2005 r. do 20 lutego 2006 r. części kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwa z art. 210 § 1¹ d.k.k. oraz z art. 159 d.k.k. i art. 156 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. wymierzonej wyrokiem łącznym z dnia 21 października 2003 r. Sądu Rejonowego w Pile, II Wydziału Karnego, sygn. akt II K 543/03,

tj. o przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VIII. w dniu 09 grudnia 2008 r., w G., wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci proszku barwy białej o masie netto 0,72 g, zawierającego kokainę,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z późn. zm.),

nadto **D. M.** i **Z. L.** zostali oskarżeni o to, że:

IX. w okresie od lutego do dnia 27 marca 2008 r., G. i S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu, także z inną ustaloną osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia i innymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnienie przestępstw, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 21.150,11 zł i usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 68.000 zł szereg podmiotów poprzez wprowadzenie w błąd co do zatrudnienia A. K. (1) i wysokości uzyskiwanych przez nią dochodów oraz użycie jako autentycznych podrobionych dokumentów na nazwisko A. K. (1) w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach w przedsiębiorstwie (...) oraz podrobionej, poprzez umieszczenie wpisu o zatrudnieniu, legitymacji ubezpieczeniowej i tak:

- w dniu 19 marca 2008 r., w sklepie (...) w G. użyli jako autentycznych podrobionych dokumentów, a A. K. (1) zawarła umowę nr (...) zakupu w systemie ratalnym kuchenki z płytą ceramiczną o wartości 1.799,00 zł, lodówki marki „I.” o wartości 1.399,00 zł oraz telewizora plazmowego marki S. o wartości 2.799,00 zł, o łącznej wartości 5.997,00 zł, czym działali na szkodę (...) Banku SA z/s we W.,

- w dniu 27 marca 2008 r., w sklepie (...) w G. użyli jako autentycznych podrobionych dokumentów, a A. K. (1) zawarła umowę nr (...) zakupu w systemie ratalnym telewizora LCD marki „S.” o wartości 2.899,00 zł, ekspresu do kawy marki „S.” o wartości 1.499,00 zł i płyty ceramicznej marki „A.”, o łącznej wartości 5.397 zł, czym działali na szkodę (...) Bank (...) SA z/s we W.,

- w dniu 26 marca 2008 r., w sklepie (...) w G. użyli jako autentycznych podrobionych dokumentów, a A. K. (1) zawarła umowę nr (...) zakupu w systemie ratalnym komputer przenośny marki A. o wartości 1.899, 00 zł, zestawy kina domowego marki „S.” o wartości 999,00 zł oraz konsolę (...) o wartości 1.899,00zł, tj. mienie o łącznej wartości 4797,00 zł, czym działali na szkodę (...) Banku SA z/s w G.,

- w dniu 11 marca 2008 r., w oddziale (...) Banku SA w G., przy ul. (...) użyli jako autentycznych podrobionych dokumentów i usiłowali doprowadzić bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.000,00 zł na

podstawie umowy pożyczki (...), czym działali na szkodę (...) Banku SA z/s we W., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę udzielenia kredytu,

- w dniu 17 marca 2008 r., w oddziale (...) Banku SA w G., przy ul. (...) użyli jako autentycznych podrobionych dokumentów i usiłowali doprowadzić bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.000,00 zł na podstawie umowy pożyczki (...), czym działali na szkodę (...) Banku SA z/s we W., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę udzielenia kredytu,

- w dniu 21 marca 2008 r., w oddziale (...) Banku SA w G., przy ul. (...) użyli jako autentycznych podrobionych dokumentów i usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ten bank w kwocie 3.000 zł, czym działali na szkodę (...) Banku SA z/s we W., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę udzielenia kredytu,

- w oddziale (...) Banku SA w G., ul. (...) użyli jako autentycznych podrobionych dokumentów i usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ten bank w kwocie 15.000, 00 zł, czym działali na szkodę (...) Banku SA z/s w K., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę udzielenia kredytu,

- w dniu 17 marca 2008 r., w G. w sklepie (...) Sp. z o.o. użyli jako autentycznego podrobionego dokumentu i doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1.368 zł (...) Sp. z o.o. z/s w W. w ten sposób, że A. K. (1) zawarła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i otrzymała aparat telefoniczny marki N. (...), czym działali na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w W.,

- w dniu 21 marca 2008 r., w punkcie (...) S.A., w G. przy ul. (...) użyli jako autentycznych podrobionych dokumentów, i doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.246,17 zł (...) S.A. z/s w W. w ten sposób, że A. K. (1) zawarła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i otrzymała aparat telefoniczny marki S. (...), czym działali na szkodę (...) SA z/s w W.,

- w dniu 22 marca 2008 r., w sklepie franczyzowym (...) Sp. z o.o., w S. przy ul. (...), użyli jako autentycznych podrobionych dokumentów i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.344,94 zł (...) Sp. z o.o. z/s w W. w ten sposób, że A. K. (1) zawarła umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), (...) i otrzymała aparaty telefoniczne marki S. (...) iS(...), czym działali na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

X. w okresie od 1 września 2007 r. do 15 października 2007 r., w G., działając wspólnie i w porozumieniu, także z inną ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnienie przestępstw doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł bank (...) SA z/s w W. poprzez wprowadzenie w błąd pracownika tego banku co do zatrudnienia oraz wysokości uzyskiwanych dochodów przez W. S. oraz użycie, jako autentycznych, podrobionych dokumentów w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w przedsiębiorstwie (...) oraz podrobionej książeczki ubezpieczeniowej, czym działał na szkodę banku (...) SA z/s w W.,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

nadto **D. M.** został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 23 lipca 2008 r. do dnia 24 lipca 2008 r., w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnienie przestępstw kierował wykonaniem przez E. K. czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 41.000 zł szeregu banków poprzez wprowadzenie w błąd, co do miejsca zatrudnienia oraz wysokości uzyskiwanych dochodów przez E. K. oraz poprzez użycie, jako autentycznych, w celu uzyskania dla wymienionej pożyczek, podrobionych zaświadczeń

o zatrudnieniu i zarobkach w (...) sp. z o.o. w R., co było okolicznością o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu i tak kierował:

- użyciem w oddziale (...) Bank (...) SA w G. podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu w celu zaciągnięcia pożyczki w kwocie 6.000 zł, czym działał na szkodę (...) Bank (...) SA z/s we W.,

- użyciem w oddziale (...) Banku SA w G. przy ul. (...) podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu w celu zaciągnięcia pożyczki w kwocie 10.000 zł, czym działał na szkodę (...) Banku SA z/s w G.,

- użyciem w oddziale (...) Banku SA w G. przy ul. (...) podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu w celu zaciągnięcia pożyczki w kwocie 10.000 zł, czym działał na szkodę (...) Banku SA z/s w K.,

- użyciem w oddziale (...) Banku SA w G. przy ul. (...) podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu w celu zaciągnięcia pożyczki w kwocie 15.000 zł, czym działał na szkodę (...) Banku SA z/s w P.,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XI. w dniu 10 listopada 2008 r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd S. K. (2) co do zamiaru dokonania zapłaty za samochód osobowy marki B. nr rej. (...) wartości 31.000 złotych, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia tym mieniem, czym działał na szkodę S. K. (2),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

XII. w dniu 10 listopada 2008 r. w G., podczas sporządzania umowy dotyczącej sprzedaży samochodu osobowego marki B. o nr rej. (...) podrobił podpis kupującego ten pojazd, podpisując się na tym dokumencie nazwiskiem (...)

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.,

XIII. w dniu 10 listopada 2008 r. w G., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd, wyłudził poświadczenia nieprawdy od urzędnika Wydziału (...) Urzędu Miejskiego w G. w ten sposób, że przedłożył podrobioną umowę sprzedaży samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), uzyskując przez to tymczasowy dowód rejestracyjny seria (...) na nazwisko A. G. jak też dwie tablice rejestracyjne o wyróżniku (...) mimo, że wymieniona nigdy nie była właścicielem tego pojazdu,

tj. o przestępstwo z art. 272 k.k.,

XIV. w lipcu 2008 r., w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 15.000 zł dwa podmioty poprzez wprowadzenie w błąd co do zatrudnienia i wysokości uzyskiwanych dochodów przez W. D. oraz użycie jako autentycznego podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w przedsiębiorstwie (...)w G. i tak:

- w dniu 18 lipca 2008 r., w oddziale (...) Bank (...) SA w G., ul. (...), użył jako autentycznego podrobionego zaświadczenia i usiłował, dla W. D., doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł, czym działał na szkodę (...) Bank (...) SA z/s we W., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia kredytu,

- w oddziale (...) Banku SA w G., przy ul. (...) użył jako autentycznego podrobionego zaświadczenia i usiłował, dla W. D., doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł, czym działał na szkodę (...) Banku SA z/s we W., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia kredytu,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

nadto **Z. L.** został oskarżony o to, że:

XV. w okresie od 1 lutego 2008 r. do dnia 30 kwietnia 2008 r., w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnienie przestępstw doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 30.248,51 zł i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem szereg podmiotów poprzez wprowadzenie w błąd co do zatrudnienia i wysokości uzyskiwanych dochodów przez M. N. oraz użycie przez nią jako autentycznych, podrobionych dokumentów w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach oraz podrobionej legitymacji ubezpieczeniowej i tak:

- w dniu 15 lutego 2008 r., w oddziale w Gdańsku „Banku (...)” SA z/s w B. M. N. użyła jako autentycznych, podrobionych dokumentów, i zawarła umowę nr (...) o kredyt gotówkowy w kwocie 19.651,51 zł, czym działał na szkodę (...)Banku (...) SA z/s w B.,

- w marcu 2008 r., w sklepie (...) w G. M. N. użyła jako autentycznych podrobionych dokumentów i zawarła umowę zakupu w systemie ratalnym płyty indukcyjnej oraz lodówki o łącznej wartości nie mniejszej niż 3.500 zł, czym działał na szkodę (...) Banku SA z/s we W.,

- w marcu 2008 r., w sklepie (...) w G. M. N. użyła jako autentycznych, podrobionych dokumentów i zawarła umowę zakupu w systemie ratalnym pralki oraz komputera przenośnego o łącznej wartości 3.800 zł, czym działał na szkodę (...) Bank (...) SA z/s we W.,

- w marcu 2008 r., w sklepie (...) w G., M. N. użyła jako autentycznych podrobionych dokumentów i usiłowała zawrzeć umowę zakupu w systemie ratalnym artykułów gospodarstwa domowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odmowę udzielenia kredytu,

- w dniu 01 kwietnia 2008 r., w sklepie (...), w G. przy ul. (...) M. N. złożyła nierzetelne oświadczenie o swoim zatrudnieniu i wysokości zarobków i zawarła umowę zakupu w systemie ratalnym ekspresu ciśnieniowego marki „K.” o wartości 799 zł, ekspresu ciśnieniowego marki „S.” wartości 1.599 zł oraz telewizora marki „L.” wartości 899 zł, czym działał na szkodę (...) Banku SA z/s w W.,

- w kwietniu 2008 r., w oddziale w G., banku (...) SA z/s w W. M. N. użyła jako autentycznych, podrobionych dokumentów w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach i zawarła umowę o kredyt gotówkowy na kwotę 10.000,00 zł, czym działał na szkodę (...) SA z/s w W.,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XVI. w okresie od 01 maja 2008 r. do dnia 27 maja 2008 r., w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnienie przestępstw doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000,00 zł bank (...) SA z/s w W. poprzez wprowadzenie w błąd, co do zatrudnienia i wysokości uzyskiwanych dochodów przez M. W. oraz użycie, jako autentycznego, podrobionego dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w pizzerii (...) w G. oraz podrobionej książeczki ubezpieczeniowej, czym działał na szkodę (...) SA z/s w W.,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

nadto **O. L.** i **5. M. Ś.**, **6. W. G.**

7. S. K. (1), **8. M. K.**, **9. K. M.** oraz **10. D. W.** zostali oskarżeni o to, że:

XVII. w dniu 19 czerwca 2007 r., w G., działając wspólnie i w porozumieniu także z innymi, nieustalonymi osobami, chcąc aby K. D. (1) zmieniła swoje zeznania w toku postępowania przygotowawczego 1 Ds. 1940/07, RSD 1243/07 groził jej pozbawieniem życia, a nadto dokonał poprzez użycie młotka, rzucanie kamieni, cegieł, uderzanie metalowymi prętami uszkodzenia samochodu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) na kwotę 2.000 zł, czym działał na szkodę Ł. L., narażając przy tym osoby podróżujące samochodem - tj. K. D. (1), Ł. L., K. J., M. H. oraz nieletniego K. D. (2) na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym O. L. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 4 października 1999 r. do 27 lipca 2000 r. oraz 13 marca 2003 r. do 20 maja 2005 r. kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 159 k.k., orzeczonej wyrokiem z dnia 20 lipca 2000 r. Sądu Rejonowego w Gdańsku, III Wydziału Karnego, sygn. akt III K 1033/00 oraz po odbyciu w okresie od 20 maja 2005 r. do 20 lutego 2006 r. części kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwa z art. 210 § 1¹ d.k.k. oraz z art. 159 d.k.k. i art. 156 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k., wymierzonej wyrokiem łącznym z dnia 21 października 2003 r. Sądu Rejonowego w Pile, II Wydziału Karnego, sygn. akt II K 543/03, a W. G. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 3 grudnia 2004 r. do 19 grudnia 2005 r. części kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. wymierzonej wyrokiem z dnia 28 maja 2002 r. Sądu Rejonowego w Gdańsku, IV Wydziału Karnego, sygn. akt IV K 1727/99,

tj. o przestępstwo z art. 245 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a w stosunku do O. L. i W. G. o przestępstwo z art. 245 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

nadto **O. L.**, **S. K. (1)**, **M. K.** oraz **11.V. O.** zostali oskarżeni o to, że:

XVIII. w dniu 17 czerwca 2007 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonał zniszczenia okien i drzwi mieszkania znajdującego się w G., w którym zamieszkuje K. D. (1) wraz z mężem na kwotę 3.000 PLN, czym działali na szkodę K. D. (1) i jej męża Ł. L., przy czym O. L. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 20 maja 2005 r. do 20 lutego 2006 r. części kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za przestępstwa z art. 210 § 1¹ d.k.k. oraz z art. 159 d.k.k. i art. 156 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. wymierzonej wyrokiem łącznym z dnia 21 października 2003 r. Sądu Rejonowego w Pile, II Wydziału Karnego, sygn. akt II K 543/03,

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. a w stosunku do O. L. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

nadto **M. Ś.** został oskarżony o to, że:

XIX. w okresie od października 2008 r. do dnia 21 stycznia 2009 r., w G., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez kierowanie gróźb zamachu na życie i zdrowie wobec R. R. doprowadził go do rozporządzenia własnym mieniem w łącznej kwocie 900 zł, czym działał na szkodę R. R.,

tj. o przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XX. w okresie od stycznia 2006 r. do marca 2006 r., w G. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, po użyciu przemocy wobec E. M. i kierowanie gróźb pozbawienia życia wobec E. M. i K. D. (3), zabrał w celu przywłaszczenia dwa telefony komórkowe marki N. oraz pieniądze w łącznej kwocie 500 zł, czym działał na szkodę E. M. i K. D. (3),

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.,

nadto **S. K. (1)** został oskarżony o to, że:

XXI. w okresie od maja 2007 r. do dnia 09 lipca 2007 r., w G. bez wymaganego zezwolenia posiadał sprawny pistolet samopowtarzalny kal. (...) marki „F.” model (...) produkcji węgierskiej po 1975 r. o numerze identyfikacyjnym (...), stanowiący sprawną broń palną typu sportowego oraz posiadał 8 (osiem) sztuk naboju scalonych bocznego zapłonu kal. (...) wzoru (...), stanowiące sprawną amunicję do broni palnej,

tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.,

nadto **V. O.** został oskarżony o to, że:

XXII. w dniu 10 lipca 2007 r., w G., będąc pozbawionym wolności na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 10 lipca 2007 r. o tymczasowym aresztowaniu w sprawie II Kp 759/07 uwolnił się sam w ten sposób, że po odepchnięciu konwojujących go funkcjonariuszy Policji zbiegł im,

tj. o przestępstwo z art. 242 § 1 i 4 k.k.,

XXIII. w okresie od 12 września 2006 r. do dnia 9 lipca 2007 r., w G., nabył od nieustalonej osoby pochodzący z kradzieży z pomieszczeń firmy (...) w V. w Szwajcarii komputer przenośny marki D. o nr (...), o wartości nie mniejszej niż 2.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.,

nadto **M. R.** został oskarżony o to, że:

XXIV. w okresie od 15 sierpnia 2008 r. do dnia 01 września 2008 r., w G., w celu użycia za autentyczne, podrobił dokumenty w postaci umów o pracę z W. D. z dnia 31 stycznia 2005 r. aneksu nr (...) do tej umowy z dnia 15 stycznia 2008 r., aneksu nr (...) do tej umowy, z dnia 31 marca 2008 r. oraz rozwiązania umowy o pracę z dnia 15 sierpnia 2008 r.,

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Gdańsku, wyrokiem z dnia 25 lipca 2012 r. w sprawie **IV K 297/09** orzekł m.in. następująco:

- oskarżonego O. L. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, z tymi ustaleniami, że w ramach zorganizowanej grupy, działał w okresie od początku 2007 r. do dnia 15 sierpnia 2008 r. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyn ten kwalifikując z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 20 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt I),

- oskarżonego D. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z O. L., Z. L. i innymi nieustalonymi osobami oraz że ujawnił przed organami ścigania informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, czyn ten kwalifikując z art. 258 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k., art. 60 § 6 pkt 4 k.k. na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności (pkt II),

- oskarżonego Z. L. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyn ten kwalifikując z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt III),

- oskarżonych O. L. i D. M. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie IV aktu oskarżenia, z tymi ustaleniami, że z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu O. L. wyeliminował działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, a wobec oskarżonego D. M., że ujawnił przed organami ścigania informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, czyn ten kwalifikując wobec

obydwo oskarżonych z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to skazał O. L., przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 20 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka, a D. M., przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 60 § 3 k.k., art. 60 § 6 pkt 4 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności (pkt IV),

- oskarżonego M. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikując z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 19 § 1 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt V),

- oskarżonego O. L. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że z opisu czynu wyeliminował działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, czyn ten kwalifikując z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 20 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt VI),

- oskarżonego O. L. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że dopuścił się go w okresie od końca lutego 2006 roku do stycznia 2008 roku, a z opisu czynu wyeliminował działanie w warunkach powrotu do przestępstwa i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 30 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt VII),

- oskarżonego O. L. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że potraktował go jako wypadek mniejszej wagi i kwalifikując z art. 62 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. (Dz. U. z 2005 r., nr 179, poz. 1485 ze zm.), na podstawie art. 62 ust. 3 cyt. Ustawy skazał go na karę miesiąca pozbawienia wolności (pkt VIII),

- oskarżonych D. M. i Z. L. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie IX aktu oskarżenia, ustalając, że oskarżony D. M. ujawnił przed organami ścigania informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, czyn ten kwalifikując wobec obydwu oskarżonych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to skazał D. M., przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., art. 14 § 1 k.k. i art. 60 § 3 k.k., art. 60 § 6 pkt 4 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, Z. L. zaś przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., art. 14 § 1 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt IX),

- oskarżonych D. M. i Z. L. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie X aktu oskarżenia, ustalając, że oskarżony D. M. ujawnił przed organami ścigania informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, czyn ten kwalifikując wobec obydwu oskarżonych z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to skazał: D. M. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 60 § 3 k.k., art. 60 § 6 pkt 4 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności, a Z. L. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XI),

- oskarżonego D. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, ustalając, że oskarżony D. M. ujawnił przed organami ścigania informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, czyn ten kwalifikując z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu

art. 11 § 3 k.k. i art. 60 § 3 k.k., art. 60 § 6 pkt 4 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności (pkt XIII),

- oskarżonego D. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XI aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 30 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka (pkt XIV),

- oskarżonego D. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XII aktu oskarżenia i za to, na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XV),

- oskarżonego D. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIII aktu oskarżenia i za to, na podstawie art. 272 k.k. skazał go na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XVI),

- oskarżonego D. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikując z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 14 § 1 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 20 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka (pkt XVII),

- oskarżonego Z. L. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XV aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikując z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 14 § 1 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XVIII),

- oskarżonego Z. L. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XVI aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikując z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XX),

- oskarżonych O. L., M. Ś., W. G., S. K. (1), M. K., K. M. oraz D. W. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XVII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że wobec oskarżonych O. L. i W. G. wyeliminował działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, czyn ten kwalifikując wobec wszystkich oskarżonych z art. 245 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 245 k.k. skazał: M. Ś. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, S. K. (1) na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, M. K. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, K. M. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata (pkt XLIII), jednocześnie orzekając wobec tego oskarżonego, na podstawie art. 71 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. grzywnę w ilości 250 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka (pkt XLIV), D. W. na karę 2 lat pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary 2 lat pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat (pkt XLV), jednocześnie orzekając wobec tego oskarżonego na podstawie art. 71 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. grzywnę w ilości 250 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka (pkt XLVI), O. L. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a W. G. na karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt XXII),

- oskarżonych O. L., S. K. (1), M. K. i V. O. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XVIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że wobec oskarżonego O. L. wyeliminował działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, czyn ten kwalifikując wobec wszystkich oskarżonych z art. 288 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 288 § 1 k.k. skazał: S. K. (1) na karę roku pozbawienia wolności, M. K. na karę roku pozbawienia wolności, V. O. na karę roku pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata (pkt XXXIX), a O. L. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia

wolności (pkt XXIII), przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego V. O. kary roku pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata (pkt XXXIX),

- oskarżonego M. Ś. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIX aktu oskarżenia i za to, na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 30 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XXIV),

- oskarżonego M. Ś. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XX aktu oskarżenia i za to, na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 30 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XXV),

- oskarżonego S. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXI aktu oskarżenia i za to, na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności (pkt XXVI),

- oskarżonego V. O. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXII aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikując z art. 242 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 242 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt XXVII),

- oskarżonego V. O. uznał za winnego tego, że w okresie od 12 września 2006 r. do dnia 9 lipca 2007 r., w G., nabył od nieustalonej osoby pochodzący z kradzieży z pomieszczeń firmy(...)w V. w Szwajcarii komputer przenośny marki D. o nr (...), o wartości nie mniejszej niż 2.000 zł, co do którego powinien i mógł przypuszczać, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czyn ten kwalifikując z art. 292 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt XXVIII),

- oskarżonego M. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXIV aktu oskarżenia i za to, na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności (pkt XXIX),

- na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu O. L. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i orzekł karę łączną w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 70 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt XXX),

- na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 87 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu D. M. kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności oraz kary grzywny i orzekł karę łączną w wymiarze roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 30 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka (pkt XXXI),

- na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu Z. L. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i orzekł karę łączną w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 300 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XXXII),

- na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu M. R. kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności (pkt XXXIV), przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. jej wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata (pkt XL),

- na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu M. Ś. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i orzekł karę łączną w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 40 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XXXV),

- na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu S. K. (1) kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXXVI),

- na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu M. K. kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności (pkt XXXVII), przy czym

na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. jej wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat (pkt XLI), jednocześnie na podstawie art. 71 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. orzekając wobec oskarżonego grzywnę w ilości 250 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka (pkt XLII),

- na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu V. O. kary grzywny i orzekł karę łączną grzywny w ilości 120 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt XXXVIII),

- na podstawie art. 415 § 3 k.p.k. pozostawił bez rozpoznania powództwo cywilne S. K. (2) (pkt XLIX),

- wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia wydane na podstawie art. 46 § 1 k.k. (pkt X, XII, XIX, XXI), o zaliczeniu oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności oraz kar grzywny okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt XLVII, XLVIII) oraz w przedmiocie kosztów sądowych (pkt XLIX, L).

Wyrok powyższy został zaskarżony przez Prokuratora Apelacyjnego w G. oraz przez obrońców oskarżonych O. L., Z. L., M. R., M. Ś., W. G., S. K. (1), D. W. i V. O..

Prokurator Apelacyjny w G. zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonych:

a) O. L. - w zakresie czynów opisanych w punktach IV, VI, VII, XVII i XVIII aktu oskarżenia (punkty IV, VI, VII, XXII i XXIII wyroku) - na niekorzyść oskarżonego,

b) W. G. - w zakresie czynu opisanego w punkcie XVII aktu oskarżenia (punkt XXII wyroku) - na niekorzyść oskarżonego,

c) D. M., w zakresie czynów opisanych w punktach II, IV, IX, X, XI aktu oskarżenia, na niekorzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

a) obrazę prawa materialnego, tj. art. 34 § 2 k.k. poprzez zaniechanie wskazania wymiaru godzin w stosunku miesięcznym nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w odniesieniu do oskarżonego D. M.,

b) obrazę prawa materialnego, tj. art. 115 § 3 k.k. poprzez uznanie, że przestępstwa zarzucone oskarżonym O. L. i W. G. nie są podobne z przestępstwami przypisanymi tym oskarżonym w poprzednich wyrokach, co skutkowało wyeliminowaniem działania tych oskarżonych w warunkach powrotu do przestępstwa.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku (w punktach (II, IV, IX, XI, XIII) w odniesieniu do oskarżonego D. M. poprzez wskazanie, że oskarżony ten ma obowiązek:

a) za czyny opisane w punkcie II aktu oskarżenia wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie,

b) za czyn opisany w punkcie IV aktu oskarżenia wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie,

c) za czyn opisany w punkcie IX aktu oskarżenia do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie,

d) za czyn opisany w punkcie X aktu oskarżenia do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie,

e) za czyn opisany w punkcie XI aktu oskarżenia do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin miesięcznie.

Natomiast w odniesieniu do oskarżonego O. L. poprzez przyjęcie, że oskarżony ten działał w warunkach powrotu do przestępstwa, w zakresie czynów opisanych w punktach: IV, VI, VII, XVII i II aktu oskarżenia i wymierzenia mu:

a) za czyn opisany w punkcie IV aktu oskarżenia kary 3 lat pozbawienia wolności (na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.) i grzywny 50 stawek po 50 zł (na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.),

b) za czyn opisany w punkcie VI aktu oskarżenia kary: 1 roku pozbawienia wolności (na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.) i grzywny 50 stawek po 50 zł (na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.),

c) za czyn opisany w punkcie VII aktu oskarżenia kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.) i grzywny 60 stawek dziennych po 50 zł (na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.),

d) za czyn opisany w punkcie XVII aktu oskarżenia kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (na podstawie art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.),

e) za czyn opisany w punkcie XVIII aktu oskarżenia kary 2 lat pozbawienia wolności (na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.),

- uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej (punkt XXX wyroku) i wymierzenie kary łącznej w wysokości 10 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 160 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 50 zł;

zaś w odniesieniu do oskarżonego W. G. poprzez przyjęcie, że oskarżony ten działał w warunkach powrotu do przestępstwa, w zakresie czynu opisanego w punkcie XVIII aktu oskarżenia i wymierzenia mu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

a w pozostałej części, w odniesieniu do wymienionych wyżej oskarżonych, o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Obrońca oskarżonego O. L. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. zarzucając:

I. Odnośnie punktu IV wyroku (kredyt):

1. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez sprzeczną z wymogami art. 7 k.p.k. ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i przyjęcie, że O. L. zamiarem bezpośrednim kierunkowym obejmował doprowadzenie (...) Bank SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, gdzie nawet z uznanych za w pełni wiarygodne wyjaśnień M. wynika, że L. chciał spłacać kredyt i świadczą o tym liczne wpłaty dokonywane również po aresztowaniu L., którego to dowodu sąd w ogóle nie uwzględnił i nie omówił w uzasadnieniu wyroku, gdzie również nie omówił sąd kwestii zamiaru L.,

2. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. - poprzez sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania ocenę wyjaśnień L. odnośnie kredytu na samochód i niedanie im wiary, podczas gdy są one zgodne z wyjaśnieniami M., który twierdził, że L. chce spłacać kredyt,

3. wynikający z obrazu przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych polegający na mylnym przyjęciu, że L. dopuścił się czynu z art. 286 § 1 k.k., nie zaś tylko z art. 297 § 1 k.k.

II. Odnośnie punktu XXIII wyroku (falowiec):

1. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. - poprzez bezkrytyczne danie w całości wiary zeznaniom Ł. L. i K. D. (1) odnośnie zdarzenia „w falowcu”, podczas gdy zeznania te zawierają liczne wzajemne jak

i wewnętrzne sprzeczności oraz niedorzeczności oraz są sprzeczne z dowodami obiektywnymi jak informacja hotelu (...), którą sąd ocenił w sposób niezgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, albowiem wprowadzanie danych klientów do systemu hotelowego „na bieżąco” powoduje, że różnice pomiędzy godziną przybycia klienta a godziną wprowadzenia do systemu mogą być co najwyżej kilkunastominutowe, co wyklucza sprawstwo L. w zakresie czynu z punktu XXIII wyroku;

2. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez bardzo pobieżną ocenę zeznań Ł. L. i K. D. (1), niewyjaśnienie zachodzących w nich sprzeczności i niedorzeczności, co powoduje, że nie wiadomo na jakich konkretnych zeznaniach tych świadków sąd opiera ustalenia faktyczne, nieomówienie kwestii dwóch protokołów zeznań L. o niemal identycznej treści (k. 315-316 i 317-319), co de facto uniemożliwia kontrolę odwoławczą,

3. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. - poprzez bezzasadne odmówienie wiary wyjaśnieniom L., mimo że znajdują one potwierdzenie w dowodach obiektywnych (informacja z Hotelu (...)),

4. obrazę przepisów postępowania - art. 366 § 1 k.p.k. - poprzez brak ustalenia wysokości szkody, jaką mieli ponieść Ł. L. i K. D. (1) (zniszczone drzwi i okno), co ma o tyle istotne znaczenie, że od tego zależy prawidłowa kwalifikacja prawna czynu jako przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. lub jako wykroczenia z art. 124 § 1 k.w.

III. Odnośnie punktu XXII wyroku (Słowackiego):

1. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logiki ocenę zeznań Ł. L., K. D. (1), M. H. i K. J. (uznanych za w pełni wiarygodne), które to zeznania zawierają liczne wzajemne sprzeczności, wewnętrzne rozbieżności oraz liczne niedorzeczności (np. kwestia dziecka w pojeździe, brak zniszczeń pojazdu obrzucanego cegłami, zgłoszenie zdarzenia dopiero w P.),

2. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez bardzo pobieżną ocenę zeznań Ł. L., K. D. (1), M. H. i K. J., niewyjaśnienie zachodzących w nich sprzeczności i niedorzeczności, co powoduje, że nie wiadomo na jakich konkretnych zeznaniach tych świadków sąd opiera ustalenia faktyczne, co z kolei uniemożliwia kontrolę instancyjną,

3. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. - poprzez przyjęcie, że celem działania sprawców była zmiana zeznań przez K. D. (1), przy jednoczesnym braku ustalenia, skąd sprawcy mogliby wiedzieć dwa dni po zdarzeniu na ul. (...), że K. D. (1) złożyła obciążające kogoś zeznania,

4. obrazę przepisów postępowania - art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez brak omówienia, dlaczego czyn z punktu XXII wyroku został także zakwalifikowany z art. 160 § 1 k.k., co uniemożliwia kontrolę instancyjną w tym zakresie,

5. obrazę przepisów postępowania - art. 366 § 1 k.p.k. - poprzez brak ustalenia wysokości szkody w pojeździe V., co ma o tyle istotne znaczenie, że od tego zależy prawidłowa kwalifikacja prawna czynu jako przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. lub jako wykroczenia z art. 124 § 1 k.w.,

IV. Odnośnie punktu VIII wyroku (kokaina):

1. obrazę przepisów postępowania - art. 366 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. - poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu fizykochemii odnośnie badań ilościowych substancji o masie 0,72 g zawierającej kokainę, podczas gdy jest to bardzo istotna kwestia, albowiem na bazie zgromadzonego do tej pory materiału dowodowego nie wiadomo, jaka była zawartość substancji czynnej w omawianej substancji o masie 0,72 g i czy była to ilość wystarczająca do jednorazowego odurzenia się;

V. Odnośnie punktów VI i VII (art. 204 § 1 k.k.):

1. obrazę przepisów postępowania - art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez brak omówienia w uzasadnieniu wyroku, na jakiej podstawie sąd przyjął kwoty korzyści majątkowych, jakie L. miał czerpać z uprawiania prostytucji przez inne osoby, co uniemożliwia kontrolę instancyjną w tym zakresie;

2. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. - poprzez bezkrytyczne danie wiary zeznaniom A. N., E. M., K. D. (3), podczas gdy zeznania te na taki walor w pełni nie zasługują, choćby z racji tego, że zawierają relacje co do okoliczności, które nie znalazły (potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym ani w treści postawionych w sprawie zarzutów (zmuszanie groźbą, przemocą do prostytucji, handel narkotykami);

3. obrazę przepisów postępowania - art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez pobieżną ocenę zeznań A. N., E. M., K. D. (3), co znacznie utrudnia kontrolę instancyjną w tym zakresie,

VI. Odnośnie punktu I wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. - poprzez bezzasadne przyjęcie, że O. L. kierował zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw doprowadzania do niekorzystnego rozporządzania mieniem, podczas gdy okoliczność ta nie wynika z żadnego dowodu w sprawie, w szczególności z uznanych w całości za wiarygodne wyjaśnień M., który konsekwentnie w toku postępowania podawał, że O. L. miał udział tylko przy kredycie na J. i nie miał nic wspólnego z innymi wyłudzeniami, co wynika także z treści postawionych L. zarzutów z art. 286 § 1 k.k. w porównaniu z ilością podobnych zarzutów postawionych M. i L.,

2. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. - poprzez bezzasadne przyjęcie, że działając w ramach zorganizowanej grupy wyłudzającej kredyty L. był w jednym z samochodów, którymi E. K. jechała z M. do G. i miało to na celu wywarcie presji na świadka, podczas gdy okoliczność taka nie wynika z żadnego dowodu w sprawie, albowiem E. K. nie rozpoznała w O. L. mężczyzny o którym zeznawała jako o O., co doprowadziło sąd do zupełnie bezzasadnego ustalenia, że E. K. pod kierunkiem i nadzorem L. oraz M. w lipcu 2008 doprowadziła kilka podmiotów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na kwotę 41.000 zł,

3. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. - poprzez danie w całości wiary wyjaśnieniom M., podczas gdy wyjaśnienia te zawierały również wiele niepotwierdzonych informacji (posiadanie broni, handel narkotykami, Haracze), czego sąd w ogóle w uzasadnieniu wyroku nie omówił, co znacząco • utrudnia kontrolę instancyjną,

4. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. - poprzez przyjęcie, że M. i L. uczestniczyli w kierowanej przez L. grupie czerpiącej korzyści z prostytucji, podczas gdy okoliczność taka nie wynika z żadnego dowodu zebranego w sprawie, w szczególności z uznanych za w pełni wiarygodne wyjaśnień M., który konsekwentnie negował swój udział w jakiegokolwiek grupie przestępczej,

5. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 167 k.p.k. - poprzez brak precyzyjnego ustalenia, jakie osoby wchodziły w skład grupy, którą miał kierować L. (poza M., L., Ś. i K.) przy jednoczesnym niewyczerpaniu inicjatywy dowodowej z urzędu i nieprzesłuchaniu przed sądem takich osób jak m.in. A. K. (2), B. L., D. S., R. O. (1), które to osoby pojawiają się w wyjaśnieniach M., a które to osoby nie zostały przesłuchane w żadnym charakterze także w śledztwie, przy czym Ś. nie postawiono zarzutu udziału w zorganizowanej grupie,

6. obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez bezzasadne przyjęcie, że w „grupie” kierowanej przez L. istniała ściśle określona hierarchia na tej podstawie, że „grupa liczyła kilkanaście osób, natomiast około 5 mężczyzn stanowiło główny ośrodek decyzyjny grupy, będąc jednocześnie najbliższymi współpracownikami O. L. (...) a osobą najbardziej zaufaną stosunku do oskarżonego L. był A. K. (2)” (str. 144 uzasadnienia), które to rozumowanie sądu nie wyjaśnia w żaden sposób, dlaczego sąd uznał, że w „grupie” L. istniała ściśle określona hierarchia,

7. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na mylnym przyjęciu, że L. dopuścił się popełnienia czynu z punktu I wyroku,

VIII. Odnośnie kary łącznej:

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej, która przejawia się w tym, że przy jej wymiarze sąd w ogóle nie kierował się kryteriami takimi jak bliskość czasowa, łączność podmiotowa, przedmiotowa pomiędzy przestępstwami, za które kary podlegają łączeniu, a kierował się tymi kryteriami, które brał już pod uwagę przy wymierzaniu kar jednostkowych, wynikających z treści art. 53 k.k.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

względnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego L. od popełnienia czynu z punktu XXIII

wyroku;

2. uniewinnienie od popełnienia czynu z punktu XXII wyroku;

3. uniewinnienie od popełniania czynu z punktu VIII wyroku;

4. w punkcie VI wyroku wyeliminowanie z opisu czynu działania w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wyeliminowanie art. 65 k.k. z kwalifikacji prawnej czynu;

5. uniewinnienie od popełnienia czynu z punktu VII wyroku, względnie wyeliminowanie z opisu czynu kwoty 180.000 zł;

6. uniewinnienie od popełnienia czynu z punktu I wyroku;

7. stosowną zmianę opisu czynu z punktu I wyroku i wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej tego czynu art. 65 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k.;

8. orzeczenie łagodniejszej kary łącznej.

Obrońca oskarżonego Z. L. zaskarżył wyrok w części uznającej tego oskarżonego za winnego czynów określonych w pkt. III, IX, XI, XVIII i XX, tj. przestępstw określonych w art. 258 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k., w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Wyrokowi temu zarzucił:

I. na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony Z. L. dopuścił się czynu określonego w pkt. III, polegającego na braniu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 1 k.k.,

II. na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony Z. L. dopuścił się czynu określonego w pkt IX, polegającego na doprowadzeniu i usiłowaniu do doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem szeregu podmiotów bankowych, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

III. na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony Z. L. dopuścił się czynu określonego w pkt X, polegającego na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu

bankowego, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

IV. na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony Z. L. dopuścił się czynu określonego w pkt XVIII, polegającego na doprowadzeniu i usiłowaniu do doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem szeregu podmiotów, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

V. na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony Z. L. dopuścił się czynu określonego w pkt XX, polegającego na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu bankowego, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

VI. na mocy art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco surowość orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności, jako nieadekwatnych do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 k.k.

Podnosząc te zarzuty, obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych czynów określonych w pkt III, IX, XI, XVIII, XX, ewentualnie znaczne złagodzenie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, ewentualnie o:

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

Obrońca oskarżonego M. R. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości, zarzucając na podstawie art. art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k.:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że bezpośredni sprawca czynu - O. L. w zakresie przedłożenia nieprawdziwych dokumentów w celu uzyskania kredytu w (...) Banku SA działał w celu uzyskania korzyści majątkowej, podczas gdy okoliczności czynu wskazują iż O. L. chciał spłacać zaciągnięty kredyt.

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony M. R. w zakresie potwierdzenia nieprawdziwych informacji o zatrudnieniu W. D. drogą telefoniczną obejmował swoim zamiarem uzyskanie przez oskarżonego O. L. korzyści majątkowej podczas gdy okoliczność ta zarówno od strony przedmiotowej jak i podmiotowej czynu oskarżonego M. R. nie została w żaden sposób wykazana, a ponadto miał on uzasadnione podstawy by uznać, że kredyt zostanie w całości spłacony,

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony podrobił dokumenty wskazane w art XXIV aktu oskarżenia w przypadku, gdy zebranych w sprawie materiału nie wynika, aby oskarżony podrobił jakiekolwiek dokumenty,

IV. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na:

a) apriorycznym przyjęciu na niekorzyść oskarżonego twierdzeń, iż działał on z zamiarem uzyskania korzyści majątkowej, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do przeciwnych wniosków,

b) bezpodstawnym uznaniu, że działanie w celu uzyskania kredytu jest tożsame z działaniem w celu uzyskania korzyści majątkowej co stanowi nie dozwolone w świetle reguł prawidłowego rozumowania wnioskowanie przekładające się w konsekwencji na przedwczesną subsumpcję zachowań oskarżonego pod art. 286 § 1 w zw. z art. 18 § 3 k.k.

V. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, mianowicie art. 74 k.p.k., polegającą na odrzuceniu bez bliższej weryfikacji wyjaśnień oskarżonego oraz innych okoliczności świadczących o braku zamiaru oskarżonego w zakresie uzyskania korzyści majątkowej i wyciągnięcie a contrario wniosków o sprawstwie oskarżonego przy braku w tym zakresie dowodów przerzucając tym samym ciężar dowodzenia swojej niewinności w zakresie czynu,

VI. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, mianowicie art. 413 § 1 pkt 4 w zw. z art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w poprzez brak wskazania opisu czynu oraz braku wyjaśnienia na czym przerobienie - stanowiące znamię czynu karalnego - miałyby polegać w zakresie czynu zakwalifikowanego z art. 270 § 1 oraz poprzez niewskazanie w uzasadnieniu okoliczności, z których wynikać miałyby zamiar oskarżonego M. R. co do uzyskania korzyści majątkowej przez O. L..

W konsekwencji obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu poprzez wyeliminowanie art. 286 § 1 k.k. z podstawy prawnej w zakresie skazania oskarżonego za czyn zakwalifikowany jako art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zakwalifikowanego jako przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art 297 § 1 k.k.

2. uniewinnienie oskarżonego od przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

ewentualnie o:

3. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego M. Ś. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, w zakresie pkt. XXII, XXIV i XXV. Na podstawie 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, to jest:

1. naruszenie przepisu art. 424 § 1 k.p.k., polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych w zakresie czynów, których popełnienie zarzuca się oskarżonemu opisanych w pkt. XIX i XX sentencji wyroku, w szczególności poprzez:

- niepowołanie dowodów potwierdzających popełnienie przez niego czynu opisanego w pkt. XX oraz niewskazanie w jaki sposób została rozstrzygnięta rozbieżność w zeznaniach K. D. (3) twierdzącej, że rozboju dokonało dwóch zamaskowanych mężczyzn i E. M. mówiącej o dwóch niezamaskowanych mężczyznach i oświadczającej, że żadnych z nich nie był oskarżony M. Ś.;

- niepowołania w uzasadnieniu powodów, dla których Sąd dał wiarę zeznaniom K. D. (3) deklarującej w inkryminowanym czasie uzależnienie od alkoholu, stan permanentnej nietrzeźwości niewiele pamiętającej z tamtego okresu, a odmówił jej (może nie wprost bo Sąd w ogóle o tym nie wspomina) wiarygodności zeznaniom E. M. złożonym w Sądzie w sposób bezwzględny pod nieobecność oskarżonych;

- niepowołanie dowodów, na podstawie których uznał, iż oskarżony dopuścił się wobec pokrzywdzonego R. R. wymuszenia rozbójniczego, wobec jednoczesnego ustalenia istnienia po stronie pokrzywdzonego długu wobec oskarżonego, który to dług do dnia dzisiejszego nie został w żadnej części spłacony, a zatem okoliczności dającej podstawę do zastosowania kwalifikacji z art. 191 § 2 k.k. i nie prowadząc w tym zakresie żadnych rozważań;

II. naruszenie przepisu art. 2 k.p.k., w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i zaniechanie wyjaśnienia okoliczności, dotyczących zarzucanych oskarżonemu czynu, które to okoliczności nasuwały poważne wątpliwości, a ich wyjaśnienie mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie popełnienia przez oskarżonego inkryminowanego czynów opisanych w pkt. XIX i XX sentencji wyroku, polegające na:

- zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego celem ustalenia autora umowy pożyczki - zobowiązania do zapłaty określonej kwoty pieniędzy, którego autorstwo oskarżony przypisuje pokrzywdzonemu R. R., a ten oświadcza, że został zmuszony do podpisania gotowego pisma zawierającego to zobowiązanie, który to dowód pozwoliłby na właściwą ocenę zeznań R. R., jak również pozwoliłoby na rozważenie możliwej ewentualnej właściwości zastosowanej kwalifikacji prawnej czynu przez pryzmat kwalifikacji z art. 191 § 2 k.p.k.;

- zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z konfrontacji pomiędzy świadkami E. M. i K. D. (5), która pozwoliłaby na usunięcie rozbieżności w diametralnie innym opisie sytuacji z udziałem dwóch mężczyzn, którzy dokonali na ww. rozboju;

3. naruszenia przepisów art. 390 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 375 § 2 k.p.k. i art. 386 § 2 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez pozbawienie oskarżonego prawa do udziału we wszystkich czynnościach procesowych, przeprowadzanych dowodach oraz do zadawania pytań osobom przesłuchiwanym i składania wyjaśnień co do każdego przeprowadzonego dowodu, które polegało na zarządzenia opuszczenia sali sądowej m.in. przez oskarżonego M. Ś. na czas przesłuchania świadka E. M. wobec jej oświadczenia o bliżej nieokreślonej obawie jaką odczuwała przed oskarżonymi, a następnie niepoinformowanie oskarżonego bezpośrednio po jego powrocie na salę o przebiegu rozprawy pod jego nieobecność, uniemożliwienie mu złożenia wyjaśnień co do przeprowadzonych pod jego nieobecność dowodów i uniemożliwienie mu zadawania pytań świadkowi niezwykle istotnemu ze względu na stawiany mu zarzut rozboju opisany w pkt. XX sentencji wyroku, a w konsekwencji naruszenie jego prawa do obrony;

4) naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości w zakresie opisu przebiegu rozboju przez pokrzywdzone, którego sprawstwo przypisano oskarżonemu oraz wymuszenia rozbójniczego, które w istocie mogło - wobec niekwestionowania przez pokrzywdzonego istnienia wierzytelności oskarżonego wobec niego - co najwyżej jedynie stanowić wymuszenie zwrotu wierzytelności, na niekorzyść oskarżonego;

5. naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na popadnięciu przez Sąd Okręgowy w dowolność ocen w zakresie wiarygodności pokrzywdzonej K. D. (3) i R. R., a także błędną ocenę innych dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym wyciągnięcie nieprawidłowych wniosków z dokumentu umowy pożyczki - zobowiązania do uiszczenia określonej w jego treści kwoty, a także niedopełnieniu określonego przepisem art. 410 k.p.k. obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całość materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony M. Ś. dopuścił się:

1) rozboju na szkodę K. D. (3) i E. M., oraz

2) wymuszenia rozbójniczego na szkodę R. R.,

w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadziła do odmiennego wniosku co do pkt. 1 i pozwalała na przypisanie oskarżonemu ewentualnie co najwyżej sprawstwa z art. 191 § 2 k.k. co do pkt. 2.

Wskazując na przytoczone zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego W. G. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, tj. co do punktów XXII i XLIX, wyrokowi temu stawiając następujące zarzuty:

1. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 438 pkt 3 k.p.k.) tj.: poczynienie błędnego ustalenia faktycznego w zakresie, w jakim uznano, że zachowanie oskarżonego W. G. w dniu 19 czerwca 2007 r. zmierzało do tego, aby K. D. (1) zmieniła swoje zeznania w toku postępowania przygotowawczego 1 Ds. 1940/07, RSD 1243/07 oraz poczynienie błędnych i niepełnych ustaleń faktycznych odnośnie roli

- zachowania oskarżonego W. G. podczas zdarzenia z dnia 19 czerwca 2007 r.,

2. zarzut obrazy przepisów postępowania w stopniu mającym wpływ na treść wydanego orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.) tj.:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie niezgodnej z zasadami swobodnej oceny dowodów części wyjaśnień oskarżonego W. G. oraz wyjaśnień współoskarżonych w sprawie, tj.: O. L., M. Ś., S. K. (1), M. K., K. M. i D. W. - w zakresie jakim w wyjaśnieniu te opisują rolę oskarżonego W. G. w zdarzeniu z dnia 19 czerwca 2007 r., co skutkowało również naruszeniem art. 4 k.p.k., poprzez odstępianie od zbadania i uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie pobieżnej i dowolnej oceny dowodów w sprawie w postaci zeznań świadków K. D. (1), Ł. L., K. J. i M. H.,

- art. 424 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 k.p.k. poprzez nieprawidłowe i niezgodne ze stawianymi przez przepisy procedury karnej wymogami sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w szczególności odnośnie analizy dowodów z zeznań świadków, które stały się istotną podstawą do uznania zasadności aktu oskarżenia wobec oskarżonego W. G., a także odnośnie braku wskazania i uzasadnienia indywidualnych okoliczności wziętych pod uwagę przy wymierzaniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

W konsekwencji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego W. G. i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych S. K. (1) i D. W. zaskarżył wyrok:

A. w odniesieniu do oskarżonego S. K. (1):

1. w części dotyczącej czynu XVIII z aktu oskarżenia (zniszczenia mienia na szkodę K. D. (1) i Ł. L. w dniu 17 czerwca 2007 oraz czynu XVII z aktu oskarżenia (zdarzenia na ul. (...) w G. w dniu 19 czerwca 2007) - w całości,

2. odniesieniu do czynu XXI z aktu oskarżenia (posiadania bez zezwolenia pistoletu samopowtarzalnego typu sportowego) - w części dotyczącej kary.

B. w odniesieniu do oskarżonego D. W. - w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. Odnośnie czynu XVII i XVIII:

1. obrazę przepisów postępowania, a w szczególności: art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. art. 366 § 1 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne ustalenie, iż oskarżony S. K. (1) dopuścił się popełnienia czynu XVIII z aktu oskarżenia oraz że podczas zdarzenia na ul. (...) w G. w dniu 19 czerwca 2007 r. doszło do uszkodzenia mienia (samochodu m-ki V.).

II. Odnośnie czynu XXI z aktu oskarżenia:

1. obrazę przepisów postępowania - art. 424 § 2 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia,
2. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu S. K. (1) kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty obrońca wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego S. K. (1) od popełnienia czynu XVIII z aktu oskarżenia, wyeliminowanie z opisu czynu XVII dokonania uszkodzenia mienia samochodu m-ki V. (art. 288 § 1 k.k.) i wymierzenie obu oskarżonym na podstawie art. 245 k.k. kary pozbawienia wolności w dolnej granicy zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby za czyn z art. 245 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wymierzenie oskarżonemu S. K. (1) za czyn XXI z aktu oskarżenia kary pozbawienia wolności w dolnej granicy zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby oraz wymierzenie temu oskarżonemu za czyny XVII i XXI kary łącznej pozbawienia wolności a warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby, albo:
2. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego V. O. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, w pkt. XXIII, XXVII, XXVIII, XXXVII i XXXVIII, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku w pkt. XXVII poprzez przyjęcie, że oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa, o którym mowa w zarzucie XXII aktu oskarżenia, podczas gdy opisane tam wydarzenie miało miejsce na zamkniętym i strzeżonym terenie jednostki policji, co przesądzało o niemożności samouwolnienia;
2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku w pkt. XXVIII, polegający na przyjęciu, że oskarżony nabywając komputer przenośny w ustalonym i ogólnodostępnym punkcie sprzedaży zajmującym się profesjonalnie tego typu transakcjami mógł przypuszczać, że przedmiot ten uzyskany został za pomocą czynu zabronionego;
3. niesłuszne niezastosowanie warunkowego umorzenia postępowania w zakresie zarzutu XVIII aktu oskarżenia, w sytuacji gdy wina i społeczna szkodliwość czynu w zakresie działania oskarżonego V. O. nie była znaczna, okoliczności jego popełnienia nie budziły wątpliwości, a jego postawa jako osoby nie karanej, a w szczególności fakt naprawienia szkody i pojednania się z pokrzywdzonym uzasadniały zastosowanie tego środka, a także rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu za ten czyn kary pozbawienia wolności.

Z uwagi na podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez :

1. uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych mu w pkt XXII i XXIII aktu oskarżenia,
2. warunkowe umorzenie postępowania w zakresie pkt. XVIII aktu oskarżenia lub wymierzenie za ten czyn kary grzywny.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Uruchomiona w wyniku wniesionych apelacji kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku, skutkowałą koniecznością wydania orzeczenia kasatoryjnego w odniesieniu do oskarżonych O. L., Z. L., M. R., M. Ś., W. G. i D. W. w całości, w stosunku zaś do oskarżonych S. K. (1) i V. O. w części, a w pozostałym zakresie zmianą tegoż wyroku. Jednocześnie z uwagi na treść art. 435 k.p.k. doszło również do modyfikacji wyroku odnośnie oskarżonych D. M., M. K. i K. M..

Uczynienie na wstępie prowadzonych rozważań uwag natury ogólnej jest o tyle uzasadnione, że od razu wskazuje to na podstawowe mankamenty, z powodu których zaskarżony wyrok wymagał uchylenia i w następstwie przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania. Chodzi mianowicie o to, że Sąd ten nie wykonał

należycie podstawowych obowiązków, które wiążą się z rozpoznawaniem każdej sprawy karnej, niezależnie od tego jak bardzo byłaby ona skomplikowana pod względem podmiotowym i przedmiotowym.

Przypomnienia wymaga w konsekwencji to, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wykonania przez sąd dwóch podstawowych obowiązków. Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się nie tylko do prawidłowego - zgodnego z przepisami postępowania karnego - przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez strony, ale również do przeprowadzenia z urzędu wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu i kwestii ewentualnego wymiaru kary. Potrzeba przeprowadzenia takich dowodów zachodzi wtedy, gdy z przeprowadzonych na wniosek stron dowodów wynika, że okoliczności, o których wyżej mowa, nie zostały w sposób wystarczający wyjaśnione. Drugi zaś sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a więc poza zasięgiem rozważań sądu nie mogą pozostać dowody istotne dla rozstrzygnięcia kwestii winy, oceny prawnej czynu oraz wymiaru kary (por. wyrok SN z dnia 7.06.1974 r., V KRN 43/74, OSNKW 1974/11/212).

Nie ulega przy tym wątpliwości to, że ocena, o której wyżej mowa, zgodnie z art. 7 k.p.k., powinna być dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zarazem trzeba mieć na uwadze to, że sąd orzekający swoje przekonanie winien kształtować na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, co w tym przypadku oznacza, że chodzi o przekonanie wyprowadzone ze wszystkich dowodów, które są istotne dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego. Kompletność materiału dowodowego jest więc warunkiem sine qua non przystępowania do dokonywania oceny dowodów, zarówno co do każdego z nich z osobna, jak i też we wzajemnych ich powiązaniach. Bez tego bowiem trudno przyjmować, aby w sprawie mogło dojść do dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych.

Sąd Apelacyjny konsekwentnie podtrzymuje stanowisko, że zgodnie z zasadami trafnej reakcji karnej (art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k.), prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), sąd meriti jest zobowiązany do poddania w toku procesu, w tym w szczególności w fazie wyrokowania, drobiazgowej analizie wszelkich okoliczności sprawy istotnych z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Z taką samą uwagą i według tożsamyh reguł sąd ten powinien rozważyć i ocenić dowody obciążające jak i odciążające. Następnie zaś winien zająć w odniesieniu do powyższych kwestii kompleksowe, logiczne i wyczerpujące stanowisko w części motywacyjnej wyroku (zob. wyrok S. Apel. w Gdańsku z dnia 6.12.2011 r., II AKa 369/11, POSAG 2012/3/133-141).

Przytoczonym wyżej postulatam zaskarżony wyrok w znacznej części nie czyni zadość, a zatem nie pozostało nic innego jak wyeliminowanie go w tym zakresie z obowiązującego porządku prawnego.

Szczególnie wymowne jest to, że częścią wspólną apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych O. L., M. R., M. Ś., W. G. S. K. (1) i D. W. są zarzuty dotyczące obrazy art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny z przykrością stwierdza, że zarzuty te są jak najbardziej zasadne. Obszerność sporządzonego w sprawie uzasadnienia zaskarżonego wyroku wcale nie oznacza jego poprawności w rozumieniu art. 424 k.p.k. Zgodzić trzeba się co do tego, że ranga i znaczenie uzasadnienia wyroku, choćby dla dokonywania kontroli instancyjnej i kontroli prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia, skłaniać powinny organ orzekający do takiej redakcji uzasadnienia wyroku, która w sposób czytelny, rzeczowy i wewnętrznie niesprzeczny przedstawiałaby sposób rozumowania sądu i dokonywane oceny (zob. wyrok S. Apel. w Łodzi z dnia 6.06.2013 r., II AKa 81/13, LEX nr 1324703). Jednocześnie nie można zapominać o tym, że sporządzenie uzasadnienia zapadłego rozstrzygnięcia jest istotnym składnikiem prawa do rzetelnego procesu karnego (zob. wyrok SN z dnia 28.05.2013 r., II KK 308/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/9/14, LEX nr 1319257). Z punktu widzenia instancji odwoławczej uzasadnienie wyroku jest zaś kluczowe dla przeprowadzenia kontroli odwoławczej rozstrzygnięcia.

Tymczasem skarżący słusznie wskazują na niemożność poznania motywów, jakie towarzyszyły wydanym rozstrzygnięciom, z uwagi bądź to na generalizowanie sformułowań, autorytatywne, ale jednocześnie pobieżne,

nieprecyzyjne i lakoniczne stwierdzenia, brak wnikliwości w rozwikływaniu sprzeczności wynikających z przeprowadzonych dowodów, bądź też pomijanie w ogóle istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii, co przynajmniej znacznie utrudnia jeśli nie wyłącza w ogóle możliwości skutecznej realizacji prawa do obrony. Przytaczanie bardzo obszernych w swej treści wypowiedzi procesowych oskarżonych i świadków, przy następnie już tylko bardzo lakonicznej ocenie tych dowodów lub w ogóle jej braku, dokonywanie ustaleń faktycznych w oparciu o zbiorczo przedstawiane dowody, ale i też niepowoływanie dowodów wskazujących na popełnienie przypisanych oskarżonym czynów, posługiwanie się przez sąd a quo sformułowaniami z kategorii przypuszczeń, niewskazywanie indywidualnych okoliczności branych pod uwagę przy wymierzaniu kary, to kolejna sekwencja zarzutów zgłaszanych przez autorów ww. apelacji, którym to zarzutom nie sposób jest skutecznie przeciwstawić jakiegokolwiek rozsądne kontrargumenty.

Sąd Apelacyjny zmuszony jest wręcz stwierdzić, że tak sporządzone uzasadnienie jak w przypadku zaskarżonego wyroku znacznie utrudniało, a w niektórych aspektach związanych ze stawianymi zarzutami wręcz uniemożliwiało kontrolę odwoławczą tegoż wyroku.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny zwraca uwagę również na nadmierną, w żaden sposób nieuzasadnioną represyjność prezentowaną przez sąd a quo, której skrajnymi przejawami są m. in. skazywanie oskarżonego S. K. (1), Z. L. i M. Ś. na bezwzględne kary pozbawienia wolności bez poczytania na ich korzyść ich niekaralności sądowej czy też zupełnie niezrozumiałe wymierzenie oskarżonemu M. R. kary łącznej z zastosowaniem zasady kumulacji. Uwaga ta czyniona jest głównie na użytek postępowania ponownego, gdyż ze względu na wydane orzeczenie kasatoryjne kwestie dotyczące zarzutów związanych z wymiarem kary w przeważającej mierze nie będą już szczegółowo rozważane. Chodzi jednak o to by zasygnalizować również ułomności związane z kształtowaniem tzw. wewnętrznej sprawiedliwości wyroku.

W apelacjach obrońców oskarżonych O. L. i Z. L. powtarza się zarzut dotyczący nieprawidłowej oceny dowodu z pomówienia dokonanego wobec tychże oskarżonych przez współoskarżonego D. M.. Zarzutowi temu nie sposób odmówić trafności.

Oczywiste jest to, że pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby (osób) odpowiedzialnością za przestępstwo (przestępstwa) jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (art. 7 k.p.k.) – (zob. wyrok SN z dnia 12.01.2006 r., II K.K. 29/05, OSNKW 2006/4/41, Biul. SN 2006/4/16, Prok. i Pr.-wkl. 2006/6/14, Wokanda 2006/10/27). Tym niemniej w orzecznictwie wypracowane zostały kryteria oceny dowodu z takiego pomówienia. Dla porządku należy zatem wskazać, że chodzi w tym przypadku o to czy: /1/ informacje uzyskane tą drogą są przyznawane przez pomówionego, /2/ są one, choćby w części, potwierdzone innymi dowodami, /3/ są spontaniczne, /4/ pochodzą od osoby bezstronnej bądź zainteresowanej obciążeniem pomówionego, /5/ są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, /6/ pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego, /7/ pomawiający sam siebie obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością (por. wyrok S. Apel. w Krakowie z dnia 24.11.2011 r., II AKa 189/11, KZS 2012/2/39).

Wskazanych wymogów nie spełnia przytoczenie w uzasadnieniu wyroku treści wszystkich wyjaśnień oskarżonego D. M., złożonych w postępowaniu (s. 99-140! uzas.) jako części dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, bowiem nie wszystkie okoliczności przez niego przytaczane sąd a quo uznał za wiarygodne. Postąpienie w ten sposób jest wynikiem swoistego rozumienia przez sąd meriti procesu dokonywania ustaleń faktycznych, czego potwierdzeniem jest podsumowujące wskazanie, że tak ujęty stan faktyczny został ustalony „...na podstawie wszystkich dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej”. Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego D. M. jako dowodu obciążającego współoskarżonych (s. 141 i n. uzas.) sąd a quo już tylko bardzo ogólnikowo odniósł się do treści jego konkretnych relacji, mimo że wskazywał, iż dowód z pomówienia należy oceniać „ze szczególną wnikliwością”, „z całą ostrożnością” czy też „nader ostrożnie”. Pozostało to jednak najwyraźniej tylko w sferze deklaracji. Wskazuje na to słusznie również obrońca oskarżonego Z. L.. Nie spełnia wymogu należytego rozliczenia oskarżonego D. M. sformułowanie, z którego wynika, że sąd a quo „skonfrontował wyjaśnienia oskarżonego z

pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, ocenił je w świetle w/w dyspozycji i ostatecznie za wiarygodną uznał przeważającą ich część” (s. 141 uzas.). Sąd ten przerzucił zatem na odbiorcę uzasadnienia ustalenie o jaką część wyjaśnień chodzi, a zatem niczego tak naprawdę w tej mierze nie wyjaśnił. Nie wskazał tych fragmentów wyjaśnień oskarżonego D. M., którym dał bądź nie dał wiary i nie wyjaśnił, z jakich nastąpiło to powodów. Sąd Okręgowy wskazał jeszcze na to, że przy tej ocenie wziął pod uwagę fakt, że występując w charakterze podejrzanego D. M. mógł liczyć na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, jednakże nie wyjaśnił jaki miało to wpływ na ocenę jego wyjaśnień (której części). Wszak perspektywa uzyskania „korzystnego” skazania, może stanowić istotną motywację do ujawniania procederu przestępczego, nawet kosztem współoskarżonych (pomawianych). Mimo zaś tego, iż sąd meriti dostrzegwał, że w chwili składania wyjaśnień „od części inkryminowanych czynów nastąpił znaczny upływ czasu, co w sposób oczywisty oddziaływało na pamięć oskarżonego D. M. w chwili przesłuchania i skutkowało niedokładnym bądź błędnym wskazaniem niektórych okoliczności”, jak również to, że mimo szczegółowych relacji oskarżony ten starał się swoją osobę przedstawiać w jak najkorzystniejszym świetle, refleksje w tym zakresie zamknął w jednym zdaniu. Stwierdził mianowicie, iż: „Paradoksalnie jednak, pewne rozbieżności wynikające z niepamięci lub chęci przedstawienia siebie bardziej korzystnie, potwierdzają spontaniczność relacji oskarżonego i wykluczają sugerowanie jej treści przez przesłuchujących”. Trudno w tych warunkach dokonać wymaganej kontroli odwoławczej co do trafności oceny tego pomówienia. Ocena ta przedstawia się zbyt jednostronnie, a przecież chodziło w tym przypadku o osoby nieprzyznające się do winy, potwierdzające co najwyżej niektóre zaistniałe fakty, wskazywane przez D. M.. Wyraźny jest też brak rozważań co do czasu i okoliczności złożenia poszczególnych wyjaśnień oraz ich zgodności tak co do kwestii ogólnych, jak i szczegółów. Sąd a quo w zasadzie nie badał, czy relacje składane na różnych etapach postępowania były konsekwentne i uwzględnił w ocenie pomówienia tylko wybrane aspekty sylwetki oskarżonego. Nie odniósł się zaś w ogóle do kwestii zarzutów stawianych D. M. przez poszczególnych oskarżonych. Sąd Okręgowy nie wyjaśnił, na co trafnie wskazuje obrońca oskarżonego Z. L., w jaki sposób należało traktować zmienione w postępowaniu sądowym wyjaśnienia D. M. i w konsekwencji przerzucenie odpowiedzialności na oskarżonego Z. L.. Sąd a quo nie wyjaśnił przy tym przekonywująco w tym zakresie, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom Z. L..

Dokonana w taki sposób ocena dowodu z „pomówienia” nie zasługuje na aprobatę. Obrońcy słusznie wskazują na mankamenty takiej oceny i nie sposób zarzutów tych odeprzeć.

Mankamenty omówionej oceny dowodu z pomówienia w sposób oczywisty przekładają się na dokonane w sprawie ustalenia faktyczne. W pierwszej kolejności wskazać trzeba na zarzuty dotyczące przyjęcia działania oskarżonych O. L. i Z. L. w „zorganizowanej grupie przestępczej”. Nie ulega wątpliwości, że o istnieniu takiej grupy w rozumieniu art. 258 k.k. nie powinny decydować subiektywne odczucia oskarżonego D. M., lecz kryteria obiektywne, czego w wykonaniu sądu a quo także zabrakło. Sąd ten nie wykazał w realiach rozpoznawanej sprawy istnienia przesłanek, które są niezbędne dla przyjęcia funkcjonowania „zorganizowanej grupy”. Ma rację obrońca oskarżonego O. L., że sąd a quo tak naprawdę nie wykazał, czy grupa przestępcza miała wymaganą ilość członków. Uzasadnione wątpliwości budzi też to, czy w dokonanych ustaleniach faktycznych nie przewijają się elementy dotyczące istnienia potencjalnie dwóch grup przestępczych o odmiennym profilu działalności przestępczej. Bezspornie, skoro Sąd Okręgowy ustalił, że „w skład grupy wchodziło kilkanaście osób, ale jej główny trzon stanowiło około pięciu mężczyzn”(sic!), to winien to należycie wykazać. Jak również to, że w grupie obowiązywała „ściśle określona hierarchia”, a wszystkimi kierował O. L.. Trafnie wskazuje ww. obrońca na brak konsekwencji sądu a quo, który wskazał następnie, że struktura ta jest szczególnie widoczna podczas procederu wyludzenia kredytów z jednostek bankowych. Również zdaniem Sądu Apelacyjnego są to wszystko tylko ogólne stwierdzenia, zamykające się w nieprzekonywujących sformułowaniach. Ma rację skarżący, że skoro sąd meriti doliczył się kilkunastu osób w grupie, to winien powziąć z urzędu starania o ich przesłuchanie, co w realiach sprawy nie przedstawiało się niewykonalnie. Chodzi w szczególności o osobę postrzeganą jako „prawą rękę” L., tj. A. K. (2). Sąd Okręgowy nie wyjaśnił szeregu wiążących się z tym istotnych wątpliwości. Z dokonanych ustaleń wnosić trzeba, że grupą kierował O. L., co jednak wymaga odniesienia się do kwestii, czy była to jedna czy dwie grupy. Obrońca tego oskarżonego słusznie wskazuje na to, że z treści uzasadnienia wnioskować należy, iż w grupie działali D. M. i Z. L., jak również najbliższy współpracownik O. L. - M. Ś.. Tymczasem M. Ś. nie postawiono w ogóle zarzutu udziału w grupie przestępczej. Zarazem kierowniczą działalnością O. L. nie zostały

objęte przestępstwa popełnione przez D. M. i Z. L., działających przecież w ramach zorganizowanej grupy (otwarte pozostaje pytanie jakiej?). W przypisanym tym oskarżonym przestępstwie z art. 258 § 1 k.k. nie ma oczywiście mowy o ich udziale w przestępstwach związanych z prostytutką. W konsekwencji nie bez racji jest obrońca, gdy wskazuje, że wyeliminowanie odpowiednio udziału M. i L. w „grupie O.”, przy braku jednoznacznego wykazania, czy Ś. był członkiem grupy, prowadzi do wniosku, że sąd a quo nie wskazał w uzasadnieniu z imienia i nazwiska choćby trzech członków domniemanej grupy. W relacjach oskarżonego D. M. pojawiły się takie osoby jak B. L., D. S., A. K. (2) czy R. O. (2), jednakże sąd a quo nie podjął decyzji o przesłuchaniu tych osób z urzędu. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko obrońcy, że konsekwencją tej decyzji jest niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy. Ustalenia Sądu Okręgowego w tej materii rażą dowolnością i brakiem precyzji, a tak być nie powinno. Kwestia istnienia zorganizowanej grupy przestępczej wynikać powinna z niebudzących wątpliwości ustaleń sądu meriti, a nie być poddana pod osąd podmiotu dokonującego lektury uzasadnienia wyroku. Wymaganej ilości osób wchodzących w skład „zorganizowanej grupy” nie można zastępować bliżej niezidentyfikowaną liczbą „ochroniarzy” jako członków tej grupy. Choć także i w tym przypadku nie wiadomo na jakiej podstawie sąd a quo przyjął, że działali oni ze świadomością uczestniczenia w takiej grupie.

Jak najbardziej zasadnie przedstawiają się też zarzuty stawiane wyrokowi przez obrońcę oskarżonego Z. L., bowiem sąd a quo żadnego szczegółowego rozliczenia tego oskarżonego z domniemanego działania w ww. grupie przestępczej również nie przedstawił. W tym zatem zakresie pozostaje uwzględnienie w postępowaniu ponownym argumentów przedstawionych i w tej wywiedzionej apelacji.

Skoro daleko niejasne jest przyjęcie, że w sprawie mamy do czynienia z działaniem zorganizowanej grupy przestępczej, to w konsekwencji wymagają ponownego rozpatrzenia także kwestie popełnionych w ramach działania w takiej grupie przestępczej poszczególnych przestępstw. Odnosi się to do oskarżonego O. L. (pkt IV, VI i VII), D. M. (pkt IV, IX, XI, XIII, XVIII, XX) i Z. L. (pkt IX, XI) wobec przypisanych im czynów, polegających na doprowadzeniu i usiłowaniu do doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem szeregu podmiotów bankowych, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. W zaistniałej sytuacji nie ma już potrzeby bliższego ustosunkowywania się do pozostałych argumentów zawartych w apelacji obrońcy, związanych z przypisaniem oskarżonemu O. L. czynu w pkt. IV co do prawidłowości ustalenia zamiaru jego działania. Nie może przy tym pozostać bez refleksji fakt, że mimo ustaleń dotyczących rzekomej szeroko zakrojonej działalności oskarżonego O. L. w omawianej sferze, przypisano mu popełnienie tylko jednego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i in.

Nadto wobec oskarżonego O. L. zwrócenia uwagi wymaga to, że sąd a quo w ogóle nie wyjaśnił na podstawie jakich dowodów przypisał temu oskarżonemu uzyskanie korzyści, jakie ten miał czerpać z uprawiania prostytutki przez inne osoby. Zgodzić należy się z jego obrońcą, że pominięcie tej kwestii uniemożliwia obronie ustosunkowanie się do zajętego stanowiska, a jest to kwestia świadcząca o stopniu społecznej szkodliwości czynów. Z punktu zaś widzenia Sądu Apelacyjnego jest to kolejne zagadnienie, co do którego niemożliwe było przeprowadzenie prawidłowej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku.

Dodatkowo trzeba zwrócić też uwagę na samą konstrukcję przypisanego oskarżonemu O. L. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. Wprowadzenie do tego opisu znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wymierzenie na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. także kary grzywny jest błędne. Sąd Okręgowy nie wyjaśnił swego w tej mierze stanowiska, jednakże jest oczywiste, że takie postąpienie oznaczać może tylko niedopuszczalną podwójną karalność. Wszak działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej towarzyszyło przestępstwu z art. 286 § 1 k.k. i w tym przypadku za to działanie popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej sąd a quo również wymierzył oskarżonemu L. karę grzywny na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. (pkt IV). Sąd ponownie rozpoznający sprawę winien i tę kwestię mieć zatem na uwadze.

Jednocześnie w omówione wyżej mankamenty wpisują się zarzuty wynikające z apelacji obrońcy oskarżonego M. R.. Sąd Okręgowy również bez głębszej refleksji odniósł się bowiem do zamiaru działania tego oskarżonego, wywodząc go zasadniczo z zamiaru przypisanego oskarżonemu O. L.. Obrońca nie kwestionuje tego, że w sprawie nie chodziło o „rzetelną transakcję handlową”, jednakże słusznie zauważa, że oskarżony M. R. w swoich wyjaśnieniach wskazuje

na to, że obejmował swoją świadomością uzyskanie kredytu przez oskarżonego O. L., co nie jest przecież tożsame z karnoprawnie nagannym uzyskaniem korzyści majątkowej. Weryfikacji podlegać zatem winno także działanie oskarżonego M. R. jako pomocnika w rozumieniu art. 18 § 3 k.k. Ponowna analiza cech zaświadczenia o zatrudnieniu W. D. winna zaś skutkować jednoznacznym stwierdzeniem, czy w tym przypadku M. R. jest rzeczywiście sprawcą przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i równie jednoznacznym rozstrzygnięciem w tej materii kwestii jego odpowiedzialności karnej. W tym zakresie trzeba mieć bowiem na uwadze to, że podrobienie dokumentu ma miejsce jedynie wówczas, gdy dokument ten nie pochodzi od osoby, w imieniu której został on sporządzony, a więc gdy zostaje wytworzony przez osobę nieupoważnioną do jego wystawienia. Chodzi zatem o sporządzenie dokumentu polegające na zachowaniu pozorów, że pochodzi on od uprawnionego podmiotu, a więc tzw. falsyfikatu, czy imitacji dokumentu autentycznego (zob. wyrok SN z dnia 24 października 2013 r., III KK 373/13, LEX nr 1386041). Istotą przestępstwa materialnego fałszerstwa dokumentu jest tworzenie pozorów, że pochodzi on od określonego wystawcy. Zawarty w treści oświadczenia jedynie fałsz intelektualny, przy braku cech podrobienia dokumentu nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. (zob. wyrok SN z dnia 10 maja 2007 r., IV KK 109/07, LEX nr 282837, Prok. i Pr.-wkł. 2008/1/8).

Zarzuty obrońcy oskarżonego M. Ś. są również tego rodzaju, że wydany wobec niego wyrok nie mógł się ostać. Także i ten obrońca wskazuje na niedostatki sporządzonego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Przede wszystkim wyeksponować trzeba jednak błędy w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na treść wyroku, gdyż do tej kategorii uchybień sprowadzają się zarzuty związane z nienależytym przeprowadzeniem postępowania dowodowego w odniesieniu do każdego z przypisanych temu oskarżonemu czynów.

W zakresie czynu z art. 282 k.k., nie przesądzając, czy rzeczywiście ma rację skarżący co do tego, że w tym przypadku mamy do czynienia co najwyżej z występkiem z art. 191 § 2 k.k., to jednak wskazać trzeba na to, że skoro w toku postępowania sądowego nie udało się przesłuchać bezpośrednio pokrzywdzonego R. R., to należało rozważyć bardzo skrupulatnie wszystkie argumenty, które w tym zakresie formułował oskarżony M. Ś.. Chodzi głównie o to, by ocena wiarygodności relacji pokrzywdzonego R. R. została dokonana również w oparciu o inne dowody. Trafnie wskazuje obrońca tego oskarżonego na to, że skoro oskarżony utrzymuje odmiennie niż wynika to z zeznań pokrzywdzonego odnośnie autorstwa oświadczenia, w którym pokrzywdzony zobowiązał się pisemnie do zwrotu pożyczki, to jest czy pokrzywdzony jest autorem tego oświadczenia, czy je tylko podpisał, to wyjaśnienia tej okoliczności należało poszukiwać na gruncie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego. Zaniechanie to spowodowało brak możliwości rozstrzygnięcia istniejących w tym zakresie wątpliwości. Wymaga to uzupełnienia w postępowaniu ponownym. Sąd Apelacyjny ze swej strony wskazuje też na potrzebę dołożenia wszelkich starań, przy czym trzeba podkreślić, że zdecydowanie bardziej zdeterminowanych niż miało to miejsce w badanej sprawie, aby doprowadzić jednak do bezpośredniego przesłuchania świadka - pokrzywdzonego R. R., gdyż z pewnością takie przesłuchanie będzie najlepiej sprzyjać wyjaśnieniu rozbieżności występujących we wzajemnych relacjach pokrzywdzonego i oskarżonego na temat tego samego zdarzenia. Wyjaśnienie istniejących wątpliwości w oczywisty sposób winno następować także pod kątem ewentualnej możliwości zastosowania wobec oskarżonego kwalifikacji czynu z art. 191 § 2 k.k. W chwili obecnej rozważania w tej materii są oczywiście przedwczesne.

Trafność zarzutów skarżącego wynika też z braku wyjaśnienia przez sąd meriti w jaki sposób została rozstrzygnięta sprzeczność występująca w zeznaniach K. D. (3) i E. M.. Pierwsza z nich twierdziła bowiem, że rozboju dokonało dwóch zamaskowanych mężczyzn, natomiast druga, że dwóch, ale niezamaskowanych i żadnym z nich nie był oskarżony M. Ś.. Sąd Okręgowy w tej materii stwierdził w uzasadnieniu, że świadek E. M. przyczyniła się do zrekonstruowania stanu faktycznego, zeznawała ona wiarygodnie i logicznie i sąd nie znalazł podstaw do dyskredytacji jej zeznań (s. 156 uzas.). Ponowienie tej oceny nastąpiło na kolejnej stronie, przy nadmianieniu, że brak jest sprzeczności w treści zeznań, a zgromadzone w sprawie dowody uwiarygodniają przedstawianą przez świadka wersję. Zarazem odnośnie świadka K. D. (3) sąd a quo stwierdził, że również nie znalazł podstaw do dyskredytacji jej zeznań, gdyż konsekwentnie opisywała przebieg zdarzeń, a wskazana przez nią wersja znalazła potwierdzenie w pozostałym, zgromadzonym w sprawie, materiale dowodowym (s. 157 uzas.). Próżno poza tym szukać w uzasadnieniu wyroku wyjaśnienia oczywiście przedstawiających się w tym zakresie rozbieżności i przyczyn, dla których sąd a quo przyjął wersję dla oskarżonego niekorzystną. Nie wyjaśniają tego też uwagi dotyczące zastosowanej kwalifikacji prawnej (s. 166 uzas.).

W tych warunkach ponowne rozpoznanie sprawy jest jak najbardziej konieczne. Przesłuchując ponownie świadka K. D. (3) Sąd I instancji winien mieć na uwadze uwagi autora omawianej apelacji, wskazujące na potrzebę zastosowania w jej przypadku trybu określonego w art. 192 § 2 k.p.k., o ile potwierdzone zostaną wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jej rozwoju umysłowego oraz zdolności do postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń. Wprawdzie z treści art. 192 § 2 k.p.k. wynika tylko możliwość przesłuchania świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa. Jednak w sytuacji zaistnienia w sposób oczywisty okoliczności w tym przepisie wskazanych możliwość ta przekształca się w obowiązek sądu, skoro art. 192 § 2 k.p.k. ma na celu ułatwienie poczynienia przez wspomniany organ ustaleń faktycznych odpowiadających prawdzie. Konieczność oparcia rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu na tego rodzaju (prawdziwych) ustaleniach ma zaś swoje umocowanie w zasadach trafnej reakcji karnej (art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k.) i prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.) – (zob. wyrok S. Apel w G. z dnia 25.07.2013 r., II AKa 175/13, POSAG 2013/4/177, KZS 2013/12/52, KZS 2013/12/50).

Przesłuchując zaś świadka E. M. sąd ponownie rozpoznający sprawę musi zważyć, aby nie uchybić treści art. 390 § 2 k.p.k., co w badanej sprawie, jak słusznie zauważył to obrońca, miało miejsce, przez co naruszone zostało prawo oskarżonego do obrony. Zbyt pochopnie bowiem sąd a quo na podstawie oświadczenia świadka E. M. przyjął, że jej przesłuchanie mogłoby oddziaływać na nią krępująco. Z całą pewnością nie zachodził w tym przypadku wyjątkowy wypadek, o którym jest mowa w art. 390 § 2 k.p.k. Pamiętać zaś trzeba o tym, że dyspozycja art. 390 § 2 k.p.k. jako wyjątkowa nie może być interpretowana rozszerzająco (zob. wyrok S. Apel. w Gdańsku z dnia 25.07.2013 r., II AKa 175/13, LEX nr 1378651).

Ustosunkowując się do czynu przypisanego oskarżonym O. L., S. K. (1), M. K. i V. O. w pkt. XXIII oraz czynu przypisanego O. L., M. Ś., W. G., S. K. (1) M. K., K. M. i D. W. w pkt. XXII zaskarżonego wyroku stwierdzić trzeba, że zarzuty skarżących w tym zakresie również są na tyle uzasadnione, że zachodziła konieczność uchylenia wyroku i w tej części.

Dokonując rekonstrukcji przebiegu inkryminowanych zdarzeń Sąd Okręgowy opierał się, jak wynika z uzasadnienia, na zeznaniach K. D. (1) i Ł. L., jak i też M. H. oraz K. J., którym to zeznaniom dał wiarę, nie znajdując podstaw do ich dyskredytacji (s. 156-157 uzas.). Z treści uzasadnienia nie wynika już jednak to, z jakich powodów Sąd ten nie dał wiary dowodom przeciwnym. Lakoniczna, jednostronna ocena ww. zeznań budzi uzasadnione wątpliwości co do jej trafności, wobec nierozliczenia świadków z dokonanej przez nich zmiany zeznań, jak i też braku rozważań co do występujących

w zeznaniach świadków uchwytnych rozbieżności. Siłą rzeczy trudno uznać takie zeznania całościowo jako w pełni wiarygodne. Na te mankamenty zasadnie wskazują skarżący. Taka ocena jest rzeczywiście bezkrytyczna i nie zasługuje na aprobatę. Trafna jest konstatacja obrońcy oskarżonego O. L., że nie sposób odgadnąć (bo chyba tylko to pozostaje – uwaga S. Apel.), na podstawie których konkretnie zeznań Sąd I instancji ustalił stan faktyczny, jak i też stwierdzenie obrońcy oskarżonego W. G., że ocena zeznań świadków jest pobieżna i dowolna, a Sąd Okręgowy nie przeprowadził konkretnej analizy dowodowej zeznań tych świadków, ograniczając się w tym przypadku do zgeneralizowanych sformułowań.

Również obrońca oskarżonych S. K. (1) i D. W. wskazuje nie bez racji na błędne ustalenia faktyczne co do przestępstw przypisanych tym oskarżonym w punktach XXII i XXIII, wynikające z nieprawidłowej oceny zeznań świadków K. D. (1) i Ł. L. oraz K. J., jak również wyjaśnień oskarżonych obecnych na miejscu poszczególnych zdarzeń oraz braku całościowej analizy przeprowadzonych dowodów we wzajemnych ich powiązaniach.

W odniesieniu do relacji K. D. (1) stwierdzić trzeba, że niewątpliwie odmiennie podawała ona przebieg zdarzenia w mieszkaniu przy ul. (...). Brakuje też wyjaśnienia, na podstawie jakich okoliczności dokonała ona rozpoznania oskarżonych, w sytuacji gdy z życiowego punktu widzenia budzi wątpliwości możliwość ich rozpoznania w zaistniałych wówczas warunkach (nieoświetlona galeria, obserwacja uciekających sprawców z wysokości 7. piętra). Obrońca oskarżonego O. L. wskazuje w apelacji na rozbieżności co do relacji K. D. (1) i Ł. L. i trzeba przyznać mu rację, że tych rozbieżności w swojej ocenie sąd a quo nie dostrzegł, a winien to uczynić. Ma rację ten obrońca, że rozbieżności

i nieścisłości w zeznaniach nakazywały oceniać te wypowiedzi procesowe ze szczególną ostrożnością, a jednocześnie ocena ta winna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku.

Oceniając zeznania K. D. (1) co do drugiego chronologicznie czynu, szczególnej wnikliwości wymagało rozważenie treści jej wypowiedzi dotyczących wskazania, że w zaatakowanym samochodzie marki „V.” jechało także dziecko, miała miejsce próba rzucenia w to dziecko kamieniem (cegłą), formułowane były pod jej adresem przez napastników wyzwiska i groźby oraz jakie były okoliczności uszkodzenia tego samochodu. Występujące w tym zakresie rozbieżności winny być na bieżąco weryfikowane w toku przesłuchiwanie świadka w postępowaniu sądowym, co jednak nie miało miejsca. Tym bardziej nie mogło zostać to pominięte w rozważaniach sądu a quo, zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jednozdaniowa, powielona w dwóch miejscach, ocena zeznań świadka K. D. (1) nie spełnia wymagań w tym zakresie, wynikających z treści art. 7 k.p.k.

Nakłada się na to wszystko wskazywana przez obrońcę oskarżonego O. L. kwestia niewyjaśnienia okoliczności sporządzenia dwóch niemal identycznych w swej treści protokołów przesłuchania świadka Ł. L. (k. 315-316, 317-319), w tym samym czasie, co jest istotne o tyle, że wskazuje to na możliwość zaistnienia jakichś nieprawidłowości przy przesłuchaniu tego świadka. Pominięcie tych kwestii w rozważaniach sądu a quo tym bardziej jest nie do przyjęcia. Treść tych zeznań jest istotna choćby w kontekście ustalenia czy sprawcy wiedzieli, że K. D. (1) złożyła zeznania na Policji, co do mającego miejsce wcześniej zdarzenia w mieszkaniu przy ul. (...). Zupełnie racjonalnie obrońca wskazuje na to, że różnica w treści relacji Ł. L. umożliwiła postawienie zarzutu także z art. 245 k.k., a zatem kwestia ta winna być również drobiazgowo wyjaśniona.

Obrońca oskarżonego W. G. zasadnie podnosi także brak w wykonaniu sądu a quo rzetelnego podejścia do oceny roli tego oskarżonego w zdarzeniu, w tym także brak ustalenia jego wiedzy na temat złożenia przez K. D. (1) ww. zeznań. Trafnie przedstawia się też argument dotyczący nieokreślenia rzeczywistej roli tego oskarżonego, a w szczególności tego, czy jego obecność na miejscu zdarzenia miała cokolwiek wspólnego z działaniami, które miały być wymierzone przeciwko K. D. (1). Ocena wyjaśnień tego oskarżonego także nie jest wnikliwa, a przy tym konstruując ustalenia faktyczne sąd a quo nie rozgraniczał, na ile działanie poszczególnych uczestników zajścia wymierzone było tylko przeciwko Ł. L., wobec którego zarzewiem konfliktu była kwestia zaboru przez niego pieniędzy, a na ile w rzeczywistości przeciwko K. D. (1) czy też obojgu pokrzywdzonym.

Nie do zaakceptowania jest również ocena dowodu, jakim jest informacja z hotelu (...), z której wynika, że mniej więcej w tym samym czasie, w którym zaistniało zdarzenie, oskarżony O. L. meldował się w tym hotelu. Jest to bowiem dowód, wymagający ponadprzeciętnej staranności i skrupulatności przy jego ocenie, wobec konieczności konfrontowania go z odmienną przecież relacją K. D. (1). Tymczasem Sąd Okręgowy, odmawiając wiary temu dowodowi, jak słusznie wskazuje obrońca ww. oskarżonego, jedynie przypuszcza i dywaguje, że oskarżony przybył do hotelu w innych godzinach niż wykazuje to system. Jest to niedopuszczalna, jednostronna dyskredytacja tego dowodu, bez wykazania istnienia uzasadnionych ku temu powodów.

Skarżący podkreślają też sensownie, że sąd meriti nie dokonał żadnych ustaleń dotyczących określenia wysokości szkody wyrządzonej w mieszkaniu przy ul. (...), tj. zniszczonych drzwi i okna oraz w samochodzie marki „V.”, co było niezbędne w każdym przypadku dla przyjęcia ewentualnej kwalifikacji z art. 288 k.k. Odnośnie tego ostatniego samochodu trafnie wskazuje obrońca oskarżonych S. K. (1) i D. W. na to, że sąd meriti nie wysnuł żadnych wniosków z pierwotnych oględzin tego pojazdu, dokonanych przez funkcjonariuszy Policji, w czasie których nie stwierdzono żadnych widocznych śladów uszkodzeń (k. 302).

Racja jest również po stronie tych autorów apelacji, którzy podnoszą zarzut niewskazania w uzasadnieniu wyroku przyczyn przyjęcia kwalifikacji kumulatywnej obejmującej także art. 160 § 1 k.k., gdyż Sąd Okręgowy ograniczył się w tej materii tylko do stwierdzenia, że czyn z punktu XXI został zakwalifikowany kumulatywnie z art. 160 § 1 k.k. (s. 165 uzas.).

Reasumując, uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynów przypisanych oskarżonym w pkt. XXII stało się konieczne także wobec oskarżonego M. Ś., mimo że jego obrońca rozstrzygnięcie to zaskarżył tylko nominalnie

i zarzutów konkretnych nie podnosił, jak również wobec oskarżonego V. O., którego obrońca nie kwestionował wprawdzie ustaleń faktycznych, ale dopatrywał się okoliczności korzystnych dla tego oskarżonego, które nie znalazły odzwierciedlenia w wyroku, a jednocześnie także w trybie art. 435 k.p.k. wobec oskarżonych, którzy nie wnieśli środków odwoławczych, gdyż te same względy, które dotyczyły oskarżonych co do których apelacje zostały wywiezione, przemawiają za takim uchycieniem, to jest wobec oskarżonych M. K. (pkt. XXII i XXIII) i K. M. (pkt XXII).

Nie zasługuje ponadto na akceptację postępowanie sądu a quo w kwestii przypisania oskarżonemu O. L. winy co do przestępstwa z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt VII). Słusznie wskazuje obrońca tego oskarżonego, że poprzestanie przez sąd a quo na opinii biegłego z zakresu fizykochemii, z której wynika jedynie to, że w substancji w postaci proszku barwy białej o masie 0,72 g stwierdzono obecność kokainy, jest niewystarczające. Bez dokonania niebudzących wątpliwości ustaleń w tej materii, a zatem bezkrytycznie Sąd Okręgowy wskazał, że substancja zawierająca kokainę o masie 0,1-0,2 g może stanowić jedną porcję narkotyku (tzw. działkę). Jak najbardziej zasadnie przedstawia się zatem konieczność dopuszczenia opinii uzupełniającej dla wykazania jaka była faktyczna zawartość kokainy w znalezionej u oskarżonego substancji, to jest dokonanie badania ilościowego i dopiero w zależności od wyników tej opinii możliwa będzie prawidłowa karnoprawna ocena zachowania się tego oskarżonego. Jest to w dalszym ciągu możliwe, gdyż jak wynika z informacji na k. 5640 pozostało po badaniach 0,59 g proszku barwy białej.

Na potrzeby ponownego postępowania Sąd Apelacyjny zwraca jeszcze uwagę na to, żeby nie powielać bezrefleksyjnie za aktem oskarżenia numeracji zarzucanych oskarżonym czynów (k. 7230). Odnośnie bowiem oskarżonego D. M. doszło do sytuacji, że po czynie X następuje czyn oznaczony jako I, a następny oznaczony jest jako XI. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia zarówno oskarżonego O. L. (pkt I wyroku), jak i też oskarżonego D. M. (pkt XIII wyroku), w sytuacji gdy nie chodziło o ten sam czyn, co nie świadczy dobrze o przejrzystości takiego rozstrzygnięcia.

Baczenia wymagać też będzie w postępowaniu ponownym, odnośnie oskarżonych S. K. (1) i D. W. to, czy ich interesy, związane ze wspólnym zarzutem (pkt XXII) nie będą pozostawać w sprzeczności, co wymagałoby postąpienia w sposób określony w art. 85 § 2 k.p.k.

W postępowaniu ponownym sąd orzekający uwzględni przytoczone wskazania i uwagi. Będzie miał też na względzie pozostałe argumenty przytoczone szczegółowo w wywiezionych apelacjach. Oczywiście, przeprowadzając postępowanie dowodowe sąd ten winien korzystać z unormowania zawartego w treści art. 442 § 2 k.p.k., aby przebieg tego postępowania był optymalny.

Odnośnie apelacji Prokuratora Apelacyjnego w G. stwierdzić w tym miejscu trzeba, że wprawdzie z uwagi na orzeczenie kasatoryjne przedwczesne jest ustosunkowywanie się do zasadności sformułowanych w niej zarzutów, jednakże sąd ponownie rozpoznający sprawę również winien mieć na uwadze argumenty przytoczone przez autora tej apelacji. Obecnie wystarczy ograniczyć się do stwierdzenia, że gdyby nie konieczność uchycenia wyroku, to z pewnością podlegałyby uwzględnieniu zarzuty dotyczące prawidłowości wymierzenia kar ograniczenia wolności wobec oskarżonego D. M., co sąd a quo sam też dostrzegł. Trafne wydają się również uwagi skarżącego co do nieprawidłowego wyeliminowania w czynach przypisanych oskarżonemu O. L. (pkt II, IV, IX, XI, XIII) oraz W. G. (pkt XXII) działania w warunkach powrotu do przestępstwa.

Uchycenie zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego S. K. (1) co do czynów przypisanych mu w punktach XXII i XXIII spowodowało konieczność rozważenia zarzutów obrońcy sformułowanych w kontekście przypisania temu oskarżonemu przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. (pkt XXVI). Ma rację obrońca oskarżonego, który zaskarżył to rozstrzygnięcie co do kary, że wymierzona oskarżonemu kara roku pozbawienia wolności przedstawia się jako niewspółmiernie surowa. Trudno bowiem zaakceptować to, że o takim wymiarze kary zadecydowała postawa oskarżonego oraz znaczny stopień szkodliwości społecznej czynu. Sąd Okręgowy poprzestał na tym stwierdzeniu niczego więcej nie wyjaśniając. Słusznie zatem utrzymuje skarżący, że nie wiadomo czy postawa oskarżonego

została zaliczona do okoliczności łagodzących czy obciążających oraz w czym wyrażał się znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Tymczasem już analiza karty karnej tego oskarżonego (k. 10184-10185) dawała podstawy do przyjmowania, że jest on w chwili wyrokowania osobą niekaraną sędownie, wobec zatarcia skazania z mocy prawa. Znalazło to potwierdzenie w toku postępowania odwoławczego (k. 11050). Niekaralność sprawcy jest zawsze istotną okolicznością łagodzącą i winna znaleźć swoje odzwierciedlenie przy wymiarze kary. Trudno też dopatrywać się w posiadaniu przez oskarżonego bez wymaganego zezwolenia broni palnej typu sportowego i 8 sztuk naboju znacznego stopnia szkodliwości społecznej w sytuacji, gdy sąd a quo nie wykluczył zasadnie celu podawanego przez oskarżonego, a mianowicie, że pistolet miał służyć do odstraszenia dzików, czyniących szkody na trawnikach i ogródkach. Nie jest w tej mierze wystarczające stwierdzenie sądu meriti, że nie zasługuje to na wiarę, bo powołane są do tego inne służby.

Mając zatem na względzie przytoczone okoliczności Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego S. K. (1) karę pozbawienia wolności obniżył do 6 miesięcy. Jednocześnie mając na uwadze rozmiar orzeczonej kary oraz pozytywną prognozę, wynikającą z postawy oskarżonego, jego właściwości i warunków osobiste oraz dotychczasowego sposobu życia, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Orzeczona w ten sposób kara jest proporcjonalna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu, spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ma wymiar kary sprawiedliwej.

Odnosnie czynów przypisanych oskarżonemu V. O. w punktach XXVII i XXVIII zarzuty jego obrońcy skutkowały dokonaniem zmiany jedynie w zakresie wysokości stawek dziennych kary grzywny orzeczonej za poszczególne przestępstwa.

Nie ma racji skarżący, że w przypadku przestępstwa z art. 242 § 1 k.k., podjęta przez oskarżonego próba samouwolnienia się na dziedzińcu Komendy Wojewódzkiej Policji w G. nie może być oceniana nawet w kategoriach usiłowania nieudolnego. Nietrafność argumentacji skarżącego bierze się stąd, że wbrew temu co on utrzymuje, nie był to teren ogrodzony i strzeżony, bowiem brama była otwarta i to właśnie w jej kierunku zaczął biec oskarżony. Dla dokonania przestępstwa z art. 242 § 1 k.k. wystarczające jest zerwanie więzów straży, to jest odzyskanie przez sprawcę wolności, choćby na krótko. Czas trwania tego stanu, sposób uwolnienia się, skutki zachowania sprawcy itd. nie są znamienne; należą do okoliczności określających treść materialną przestępstwa, znaczącą dla wymiaru kary, ale nie dla bytu przestępstwa (zob. wyrok S. Apel. w Krakowie z dnia 1.07.1999 r., II AKa 111/99, OSA 2000/3/17, Prok. i Pr.-wkł. 1999/11-12/16, KZS 1999/6-7/41). Działaniem swoim oskarżony wyczerpał więc znamiona występku z art. 242 § 1 k.k., który przecież nie ma charakteru przestępstwa trwałego.

Nie ma również racji obrońca, podważając trafność przypisania oskarżonemu V. O. przestępstwa z art. 292 § 1 k.k., albowiem okolicznością niekwestionowaną jest to, że przenośny komputer marki D., ujawniony w miejscu zamieszkania oskarżonego, pochodził z kradzieży dokonanej na terenie Szwajcarii. Przypisanie oskarżonemu paserstwa nieumyślnego nie nastąpiło tylko wskutek znalezienia ww. komputera w mieszkaniu oskarżonego, lecz także w uwzględnieniu wyjaśnień oskarżonego, z których wynika, że cena komputera odbiegała od wartości rynkowej, była o kilkaset złotych niższa. Niewątpliwie należy zgodzić się z sądem a quo, że oskarżony miał świadomość tego, iż komputer może pochodzić z czynu zabronionego. Tym bardziej, że sam on przyznał, iż sprzedawca nie mówił mu kto jest właścicielem tego komputera. Znamię „towarzyszących okoliczności, na podstawie których sprawca może i powinien przypuszczać, że rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego” zostało w tym przypadku, zdaniem Sądu Apelacyjnego, spełnione.

Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu kary grzywny nie wyjaśnił z jakich powodów ustalił wysokość stawki dziennej grzywny w każdym z przypadków na 50 złotych. Dlatego też zaszła konieczność dokonania zmiany w tym zakresie, aby korespondowało to z wagą popełnionych czynów i niewątpliwymi możliwościami zarobkowymi oskarżonego, niezależnie od dalszych rozstrzygnięć. Dlatego też Sąd Apelacyjny w każdym z przypadków ustalił wysokość jednej stawki dziennej na 20 złotych, utrzymując w pozostałej części w mocy zaskarżony wyrok. W

konsekwencji uchylona została orzeczona uprzednio kara łączna grzywny i zaszła konieczność orzeczenia jej na nowo, przy uwzględnieniu istniejących okoliczności podmiotowych i przedmiotowych. W rezultacie, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę łączną grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka. Jednocześnie na poczet tej kary zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9.07.2007 r. do dnia 6.09.2007 r., tj. 60 dni, przez co orzeczona kara łączna grzywny została uznana za wykonaną w całości.

Uchylenie wyroku w trybie art. 345 k.p.k. wobec oskarżonego D. M. co do czynów przypisanych mu w punktach II, IV, IX, XI, i XIII skutkowało koniecznością uchylenia orzeczeń z tym związanych, w tym orzeczenia o karach łącznych (pkt XXXI). Wskutek tego odnośnie przestępstw przypisanych temu oskarżonemu w punktach XIV, XV, XVI i XVII zaszła konieczność wymierzenia nowych kar łącznych. Mając zatem na względzie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe oraz zastosowany uprzednio stopień asperacji Sąd Apelacyjny na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 połączył orzeczone kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w rozmiarze 30 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka. Wymierzone kary łączne są współmierne i spełniają kryteria kar sprawiedliwych. Jednocześnie zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9.12.2008 r. do dnia 1.09.2009 r. i od dnia 15.02. 2011 r. do dnia 22.07. 2011 r., a na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22.07.2011 r. do dnia 5.08.2011 r. (15 dni = 30 stawek dziennych), uznając orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny za wykonane w całości.

Oplaty sądowe wymierzono oskarżonym S. K. (1) i V. O. na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, a w kwestii pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. – z uwagi na sytuację materialną oskarżonych.